

BİNBİR ROMAN

Cilt: 9 - Sayı: 207 - 25 Kuruş

30 - Nisan - Çarşamba - 1952

ESRARIN ÇOCUĞU

LEON'UN AKLINA BİR PLAN KURMAK GELDİ

GELDİĞİNE İYİ ETTİN RİTA. ÇOK EĞLENECEĞİZ. SENİ YARIN MODA PAVYONUNA GÖTÜRÜRÜM. ÇOK HOŞUNA GİDECEK

SAHİ Mİ? BANA GÜZEL BİR ELBİSE DE ALMAYA NİYE TİN VAR MI?

NEDEN OLMASIN? BOYU BOYUNA BENK MARTA ADINDA BİR MANKEN KIZ VAR..

NE İYİ.. BENİM ŞEKER LEON ÇUĞUM.

MANKENİN ADINI NE REDEDEN BİLİYORSUN? AHBAPLIĞIN MI VAR YOK SA?

O KADAR MÜTECESİS OLMA.. DAHA İYİ DEĞİL Mİ BÖYLESİ?

MATMAZEL İÇİN BİR KİŞİLİK BİR ODA RICA EDİYORUM..

OTELDE MÜMKÜN İSE AYNI KATTA OLSUN.

ÖYLEYSE ZAR NUNA RAYI VE REYİM. SOKAĞI DA GÖRÜR.

ERTESİ GÜN MODA PAVYONUNDA

HEPSİ GÜZEL.. AMA ACELE ETME DAHA ÇOK GÜZELLER VAR.

BU SIRADA BİR GECE ELBİSESİYLE SUZAN GÖZÜKTÜ

HOŞUNA GİTTİ Mİ CANIM? FEVKALÂDE..

LEON YÜKSEK SES İLE KONUŞTUĞU İÇİN SUZAN DA İŞİTMIŞTI!

EĞER HOŞUNA GİTTİYSE BUNU SANA HEDİYE EDEBİLİRİM.

AH LEON NE KADAR İYİSİN.. AMA ÇOK BAHALIDIR DEĞİL Mİ?

BİR KADIN İLE GELMİŞ ÇOK SAMİMİLER

DÖNEN SAHNE BİRAZ SONRA SUZANI
BÜSBÜTÜN LEON'A YAKLAŞTIRDI.
GÖZ GÖZE GELDİLER. BİRBİRİNİ
ONLAR GİBİ ÇILGINCA SEVMEYEN
BAŞKA İNSANLAR OLSAYDI BU
KONUŞMALAR BİR ANLAŞMAZLI.
ÇA YOL AÇABİLİRDİ. FAKAT
ONLAR O KADAR ÇILGINCA
SEVİŞİYORLAR DI Kİ..

SUZAN KAYBOLUNCA LEON
ARKADAŞINA DÖNDÜ.

GABUK RİTA
BENİ TAKİP ET

SAHİ Mİ LEON?
BU EL BİSEYİ ALA-
CAK MISIN BANA?
NE KADARİYİSİN
SEN... ANIA İSTEMEM

23/2

LEON DİNLEMEDİ, KOLU-
NA GİRDİ VE RİTAYI SA-
LDNA GÖTÜRDÜ.

MATMAZEL MAAR..
LÜTFEN BİRAZ YAK-
LAŞIR MISINIZ?

BU SUZAN
İÇİN GÖDİ BİR
DARBEYDİ. SAPSARI OLDU
VE YAKLAŞTI.

İŞTE GEL
DİM EFEN-
DİM.

LÜTFEN
DÖNER Mİ
SİNİZ?

ÇOK GÜZEL MATMAZEL.. LÜT-
FEN BİR DAHA ŞÖYLE DÖNER
MİSİNİZ.. GALİBA PİLER SAHNEDE
DAHA GÜZEL DURUYORDU.

ARKASI
VAR.

207/2

Fevkalâde Bir Roman

Yazan: M. RONA

İlhamî Demir gazeteyi açıp da, "Yılın En Güzel Romanı" mükâfatını kazanan eserin kendininki olmadığını okuduğu an, bir insanın düşebileceği sukutu hayal uçurumlarının en derinine yuvarlandı.

Nasıl olurdu bu; deli miydi bu jüriyi teşkil edenler. Hepsinin birden aklı kafasından birkaç karış havaya mı uçmuştu ki, onun son eseri olan "Beyzî Daire" dururken birincilik mükâfatını tutup bir başka romana vermişlerdi... Yüzünün almış olduğu ifadeyi endişeyle süzen karısına:

— Bana bir suikast yaptılar, dedi, başka türlü olmasına imkân yok. Zira onu meydana getirmek için kalemimin bütün kuvvetini, kafamda, ruhumda ne varsa hepsini, kırk yıllık tecrübelerimi ortaya dökmüş-tüm... Birinci ilân ettikleri romanı da bir bilsen! Okumadım ama, ciğeri beş para etmez bir şey olduğu muhakkak.

Bu havadis, kocasının yazdığı roman mükâfat kazandığı takdirde gerçekleşecek olan hayallere kendisini çok fazla kaptırmak gafletinde bulunan kadının da epey canını sıkıyordu.

— Hakkın var, dedi, sen gadre uğramış bir sanatkârsın!.. Jüri azası para yemiş olamaz mı?

Gadre uğramış sanatkâr ilk defa doğru dürüst bir lâf etti:

— Para yedirmek mevzubahis olamaz. Sadece o örümcek kafalı adamların dirayetsizliği ve sahte güzelle hakiki güzeli tefrik edememeleri beni hakkım olan birincilikten mahrum etti. Maamafih onların kararı ne olursa olsun esas hükmü efkârı umumiye verecektir. Romanım atıldıktan sonra isterse mükâfat askalarının olsun.

Ve İlhamî Demir giyinip kuşa-

narak, romanını basmış olan tabii ziyarette gitti... Bir iki hoşbeşten sonra ona şu suali sordu:

— Beyzî Daire'nin satışı nasıl? İkinci baskı için hazırlık yapıyor-sanız bana haber verin. Tashih etmek istediğim bir - iki nokta var.

Ve şu cevabı aldı:

— Maalesef romanınız pek satılmıyor. Gönderdiğim yerlerden iade gelmeğe başladı bile.

Ama bu cevap dahi İlhamî Demir'in, eseri hakkındaki kanaatleri-ni değiştirmesine sebep olamazdı. En sarîh hükmü vermek, bizzat kitapçı kitapçı dolaşıp satışları ya-kınen tetkik etmekle olurdu.

Ondan sonra bütün vaktini kitabevlerinin salonlarında geçirmeğe başladı... Şu aksiliğe bakın ki, dükkândan içeri girenler bütün kitapları ellerine alarak evirip çevirdikleri halde Beyzî Daire'ye gözlerinin ucuyla dahi olsun bakmıyorlardı.

Zavallı İlhamî Demir günler gün beklediği halde bir tek kitabının satıldığını göremedi. Ümidi kırılmak üzereydi ki, bir öğle üzeri telâşlı adımlarla kitabevinden içeri giren bir delikanlı bir müddet oraya buraya bakındıktan sonra, vitrinin önündeki kitap sırasının yanına geldi ve hiç dokunulmamış bir dizi halinde duran "Beyzî Daire"lerin en üstte duranını aldı.

Bu delikanlı, İlhamî Demir'in o ana kadar gördüğü adamların en iyisi, en sevimlisiydi. Nasıl olmasındı ki, bir müddet elinde evirip çevirdikten sonra romanın birinci sahifesini açıp okumağa başlamıştı.

Gadre uğramış muharrir, büyük bir hayranlıkla, eser kıymetini takdir etme kabiliyetine iyice sahip o-

lan bu delikanlıyı seyrediyor ve hiçbir hareketini gözden kaçırmıyordu.

Delikanlı arada bir başını kitap-tan kaldırıp vitrinden tarafa doğru endişeli nazarlar atfetmekte ve sık sık saatine bakmaktaydı... Eserine bolca miktarda ruhi tahlil doldurmuş olan İlhamî Demir, delikanlı-nın içinde bulunduğu ruhi halin yabancı değildi. Zavallı çocuğun kitabı satınalacak parası yoktu, halbuki sonuna kadar da okumak istiyordu. Birinin gelip kendisinden hesap sorması ihtimali yüzünden böyle endişeli bir hali vardı.

İlhamî Demir kitabını satın alıp delikanlıya hediye etmek için yerinden kımıldanıyordu ki, dükkânın kapısından içeri giren bir genç kız ondan atik davranarak çocuğun yanına koştu. Şanssız muharrir, bulun-

duğu yerden onların konuşmalarını sonuna kadar dinledi:

— Ah sevgilim, seni çok beklettim değil mi?

— Yok canım, fazla bekletmiş sayılmazsın.

— Neyse ki bir kitap bulup oylanmışsın.

— Ha bak kitabın lâfını etmel! Senin gecikmene bir şey demem, ama bu kitaptan çektiğimi hatırlatma-na tahammülüm yok. Bir defa elime almış bulunduğum için bir parça göz gezdireyim dedim. Bir sürü deli saçması ve iç sıkıcı şeyden ibaret. Nasıl da yazarlar böyle şeyleri bilmem ki? Hadi yazan yazmış, ya basan!...

İlhamî Demir delikanlının söylediklerinin gerisini duymamak için, küskün ve bezgin adımlarla oradan uzaklaştı.

Şükran Borcu

Yazan: Ben.

Necmi bara dayanmış içmekte olan üç kişiden, ortada duran iri yarı adamı görür görmez:

— Aman Allahım ne sürpriz! diyecek onlardan tarafa doğru yürümüş-tü.

Beriki bunun üzerine derhal yumruklarını sıktı ve kavgaya hazır bir vaziyet aldı. Diğer iki kişi de biraz açılmayı münasip gördüler.

Masalardan da başlar o istikamete dönüyor ve önüne geçilmesi imkânsız bir hale gelmiş bulunan kavgayı seyre hazırlanıyorlardı...

Bu hâdiseden bir sene kadar evvel, aynı meyhanede aynı vaziyet bir defa daha tekrerrür etmişti.

O gün Necmi buraya beraberinde iki arkadaşı olduğu halde gelmişti. Hepsisi de daha evvel kafayı tutsülemiş olduklarından ne yaptıklarını ne söylediklerini bilmiyorlardı. Masalarındaki muhabbet yüksek perdeye eriştiği zaman öteki masalardan birinden bir ses yükselmisti:

— Şunlara da bakın hele, Türkiye'nin harici siyasetini beğenmiyorlar-mış!.. Ne zannettinizdi çarlıklı siyasîler, memleketin idaresini size mi bırakacaklardı.

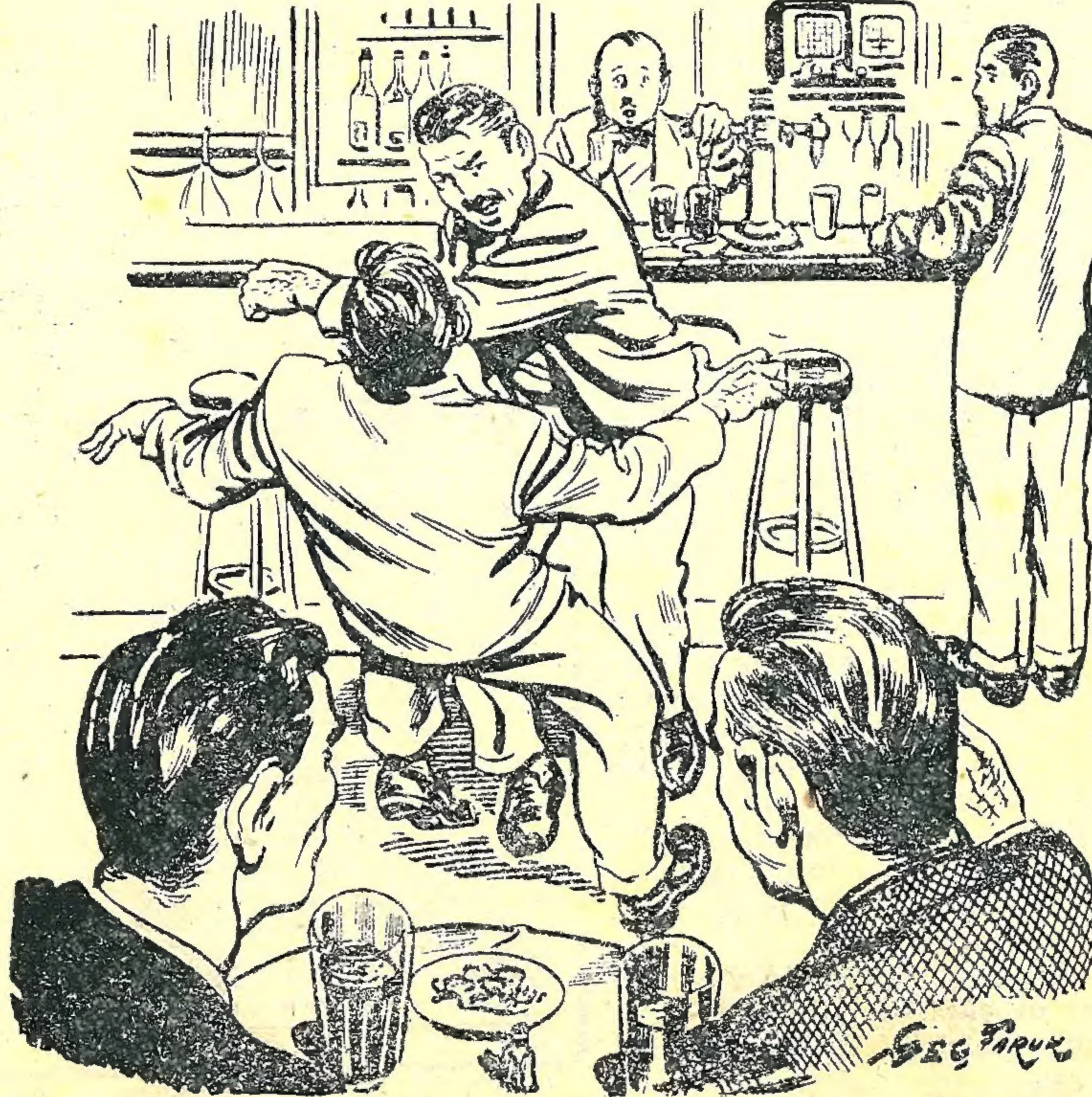
Bunları duyunca Necmi'nin tepesi atmış ve:

— Bana bak, demişti, çarlıklı siyaseti bize mi hitap ediyorsun?

— Size ediyorum tabii, bir diyeceğin mi var?

— Diyeceğim yok ama senin başına gelecek çok şey var.

Ve Necmi yerinden kalkmıştı. Fakat kalkmasıyla tekrar oturması bir olmuştu. Çünkü her şey etrafında dönü-

yor, dansediyor, zemin ayaklarının altında kayıyordu.

Etraftan manzarayı görenler kahkahalarla gülmeğe başlamışlardı. Necmi bunları duyunca bütün gücünü toplayarak yerinden tekrar kalkmış ve kendilerine hakaret etmiş olan çam yarmasının üzerine yürümüş-tü.

Ayık bir zamanda bunu katıyen yapamazdı; çünkü cüsse itibariyle rakibi ona kat kat faikti.

Filhakika öteki sallana sallana karşısına dikilen bu acemi çaylağa bir tek

yumruk sallamış ve bu yumruğu tam burnunun ortasına yiyen Necmi gık diyemeden yere serilmiş-ti.

Ayıldığı zaman kendini bulduğu yer bir hastahane koğuşuydu. Yediği darbenin tesirlerini gidermek için onu ameliyat etmek zorunda kalmışlardı.

Ve seneler sonra, aynı yerde Necmi'yle o iri yarı şahıs yine karşılaşıyor-lardı. Şu farkla ki Necmi bu defa sarhoş değildi.

— Sizinle tekrar karşılaşmam ne sayıyı şükran bir tesadüf azizim! Bunu kutlamamız gerek; ne içersiniz?

Dirseğini tezgâhtan kaldırmış bulunan iri yarı adam kekeleydi:

— Bu da ne demek oluyor.

— Merak etmeyin izah edeceğim. Ama daha evvel içeceğiniz şeyleri ısı-marlamamız lâzım.

— Ben biradan başka bir şey içmem.

— Öyleyse bize iki duble bira ver garson. Dur bir dakika... Beylere de bira ver.

Biraz evvel ihtiyatla kavgacıların yanından ayrılmış olan iki adam biraz yanaştılar. Necmi:

— Mesele şu, diye izah etti. Yumruğu tam burnumun üzerine vurmuş-tunuz ve bu yüzden hastahane de burnumu ameliyat ettiler. Bu şekilde bana mühim bir iyilikte bulunmuş oldun.

— ?!

— Evvelce çok güç nefes alırdım; buna sebep burnumdaki etmiş. Ameliyat bu hakikati meydana çıkardı ve operatörler bu fuzuli parçanın hesabını gördüler... Şimdi herkes gibi rahatlıkla nefes alabiliyorum. Allah sizden razı olsun!

ATES SİPAHİ

Yazan: Rebica Sakir

Tarihî Roman: 31

O zaman böyle erkeklerin gözlerine mil çekilerek, uzak bir memleketin bir köşesine sağ bırakılır... Anlıyor musun?...

Dağlar delisi, bu kadının hallerine bir türlü mânâ vermiyordu... Bir kraliçe, hiçbir şeye muhtaç olmayan, hâkim ve âmir bir kadın nasıl olur da, böyle bir mahkûma uzun uzun söz söyler... Bir cariye gibi, melûl ve mahzun her şeyi anlatır? Gece yarıları böyle sessiz ve sakın gelerek, iplerini çözerdi?

Genç adam, asabiyetle doğruldu:

- Peki, benden ne istiyorsun?.
- Yavaş konuş...
- Benden ne istiyorsun?.
- Seni kurtaracağım...
- Nasıl?.
- Onu bana bırak...
- Bu bir tuzak olmasın? .
- Ah, bana inan...
- Nasıl inanayım?.

Kadın, genç adama biraz daha yaklaşarak mırıldandı:

— İnan bana... Ben seni kurtarmak için bir aydan beri düşünüyorum... Tâ önceden beri... Benim dairemde gözlerini açtığından beri, anlıyor musun?... Çünkü... Seni seviyorum Süleyman deli gibi seviyorum... Biraz evvel yaptığım hep buradaki gözçüleri aldatmak içindi... İhtiyor musun?...

Bu taş odanın dört tarafında silâhlı birer kadın vardı... Onları buradan uzaklaştırmak için başka çare yoktu... Çünkü sen bana mukavemet edemezdin, anlıyor musun?... Ben seni delicesine düşünüyorum, delicesine seviyorum...

Genç adam, ömrünün bütün uzayışınca, kadına verdiği ehemmiyetle doğruldu ve güldü:

- Sen harikulâde güzelsin, dedi... Ama... Ne bileyim?.. Ben şeytanı sana benzetiyorum...
- Anlamadım...
- Ya burada yine birkaç gözçü varsa...

- Yok, emin ol... İnan bana...
- O halde, o halde...

Genç adam birkaç saniye düşündükten sonra birden bire genç ve dilber kadını kucaklayarak öptü ve başını odanın dört köşesine çevirdi. Baktı ve güldü:

- Yok... Gelen ve atılan kimse yok... O halde bu bir tuzak değil, değil mi? dedi...

Kadın, dudaklarına bir ateş yığını bırakan bu öpüşten sonra, gözlerini bir müddet kapamış ve vücudunu bırakıvermişti... Fakat dışarıdaki yağmurun gürültüsü, ve müthiş bir gök gürlemesi, onu birden bire yerinden sıçradı ve dağlar delisinin kolundan çekerek:

- Haydi! dedi.
- Nereye?.
- Kaçıyoruz...

Genç adam, hızla ayağa kalktı.. Minder üzerine boydan boya serilmiş bir beyaz atlas aldı ve genç kadına uzattı:

— Bunu sırtına alsan iyi olur değil mi?...

Genç ve dilber kadın, uzun beyaz atlası vücuduna ve yüzüne iyice doladıktan sonra küçük bir çıra parçası tutuşturdu ve genç adama döndü:

— Hiç ses çıkarmadan beni takip edeceksin! dedi .

Demir kapıdan yavaşça çıktılar ve sağa saptılar... Alçak tavanlı taş

dehlizde zifiri bir karanlık vardı. Etraf hep rutubet kokuyor ve en ufak bir çıtırdı, gök gürlemesi gibi bir ses çıkarıyordu... Loş dehlizi, yürüyerek, yavaş yavaş geçtiler, sola döndüler, geniş bir methale gelince genç kadın birden bire kenara çekildi. Helecanla:

— Duvara sokul, çabuk!.. diye kekeleydi...

Dağlar delisi, kulaklarının bütün kuvvetini vererek dinledi:

Çok uzaklardan bir çift ayak sesi geliyordu... Taş dehlizler, bu sesi, gittikçe büyültüyor, yaklaşıyor ve sanki beş adım ileride imiş gibi yakınlaşıyordu...

Genç kadın, elindeki meşaleyi arkasına saklayarak tekrar heyecanla mırıldandı:

— Eğer bu tarafa geliyorsa, felâket!... Mahvoluruz.. İkimiz de.. kaçamayız...

Ayak sesleri birkaç saniye aynı tok gürültü ile çınladıktan sonra

hiş bir uğultu patlayıverdi...

Genç kadın korkuyla irkildi ve yüzü sapsarı kesildi:

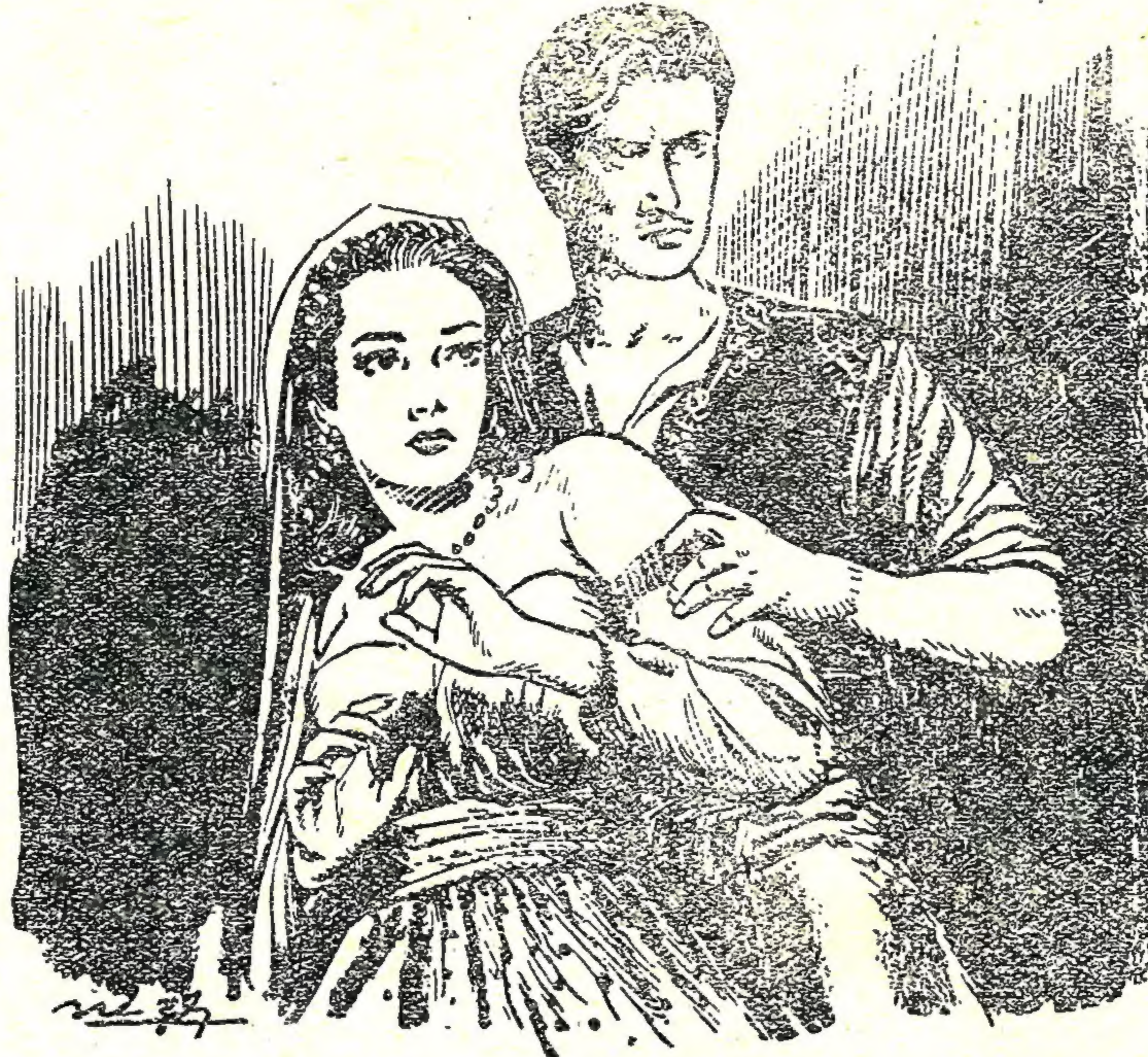
— Eyvah, bağdan gelenler var!.. Ne yapacağız!... Çabuk, çabuk su oyuga saklanalım!...

Dilber kraliçe, genç adamı hızla çekti ve sağdaki oyuklardan birisine ikisi korkuyla tıkdılar...

Sesler gittikçe yaklaşıyordu... İnce ve şakrak kadın kahkahaları birbirini bastırırcasına çınlıyordu... Ara sıra ince bir çığlık kopuyor ve bu ses karanlık taş dehlizlerde küçük bir şelâle akışı gibi uzanıyordu.

Dağlar delisi genç kadına bûsbütün sokularak:

- Başka yoldan geçmeleri ihtimali var mı? diye sordu.
- İmkân yok... Buradan geçecekler!..
- Önümüzden mi?.
- Evet...
- Felâket!... Ya görürlerse?..
- Artık talihe bel bağladık...

Dağlar delisi genç kadına bûsbütün sokularak başka yoldan geçmeleri ihtimali var mı? Diye sordu.

birden bire azalmış ve nihayet kaybolmuştu... Genç kadın:

— Kurtulduk! dedi.. ve birkaç dakika etrafı dinliyerek:

— Haydi, dedi... Yürü...

Tekrar ağır ağır yürümeğe başladılar...

Küçük meşalenin hafif ışıkları duvarlardaki gölgelerini dev gibi büyütüyor, ara sıra toprak yoldan iri fareler kaçıyorlardı...

Yürüdükleri dehliz, birden bire darlaşmağa başlamıştı... Beş on adım daha attıktan sonra genç adam, gayri ihtiyari elini uzattı ve dilber kraliçenin yumuşak kolundan tuttu.

— Yürüyemiyorum... Ne de sapayolmuş, dedi...

Ufak kayalarla yapılmış dik bir merdiven indiler ve geniş bir mağarayı geçtikten sonra tekrar dehliz arasına daldılar... Genç kadın gülerek işaret etti:

— Hâlâ yürüyemiyorsun? dedi.

Dağlar delisi, avuçlarına tatlı bir sıcaklık veren bu yumuşak kolu birdenbire bıraktı:

— Dalgınım... Ve senin vücudün o kadar dinçki...

Birdenbire dehlizler içinde müt-

Kadın bunu söylerken, genç adamın iri elini aradı buldu, ve korkuyla sıktı...

Sesler, kahkahalar, çığlıklar yakınlattıkça yakınlaşmıştı... Birkaç saniye sonra birkaç meşalenin çıkardığı donuk sarı ışıklar, oyunun önüne kadar aksetmişti... Genç kadın, parmakları arasına aldığı elini heyecanla sıkarak kekeleydi:

— Bittik... Mutlaka, mutlaka bizi görecekler!... dedi...

Dağlar delisi, atlas örtü içinde, tatlı bir sıcaklıkla titreyen bu sehhar gözlü kadını, vücuduna sokar gibi çekti ve kalbi ilk defa çarpmağa başladı... Korkuyor muydu... Kalbinin çarpıntısı ona daha başka, insanlığın en tabii elektrikli hareketinden geliyordu...

Bu kadın sihriyle beraber bir melekti. Vücudünün heyecanı, onu kadınlığından ve şeytanlığından sıyrıyor, saf ve temiz bir korkuyla dağlar delisinin göğsüne girer gibi yaslanıyordu.

Dağlar delisi yavaşça:

— Korkuyor musun?.. diye sordu.

Kadın başını bir daha yaklaşıtarak gözlerini kaldırdı.

— Korkuyorum... Hep senin için korkuyorum... Ben, bu cesareti kendi ölümümünden aldım... Bu hep senin için yaptım...

Dağlar delisi ilk defa Nevbaharı hatırladı ve yüzüne hafif bir kan hücum etti...

Bir anda düşündüğü bu iki kadına, tek bir hüküm verebildi. İki si de ayrı ayrı birer kadındır...

— 7 —

Siyah Maşlahlı Süvariler

Dar dehlizin biraz ilerisindeki dönemeçten birden bire beş altı meşalenin keskin ışıkları fırlamıştı.. ve on on beş kadın gölgesi, birbirine girmişçesine, sallanarak geliyordu.

Genç kadın iki elini genç adamın vücudüne sararak fısıldadı:

— Yarabbi!... Ah, bizi görmeseler!...

Kalbinin çarpıntısı dağlar delisinin derisinde bir çekiç darbeleri gibi belli oluyordu. Sanki bu erkek vücudü bir anda mahvolacak, paramparça paralanacak, Allahın ölüm meleği tarafından uçuruluvrecekti... Kadın, o kadar korkuyordu ki, başını göğsüne koyduğu bu vücudü, içine, etinin, kalbinin içine saklamağa çalışıyordu...

Dağlar delisi duvara bûsbütün arka vererek:

— Korkma! diye mırıldandı...

Kadın başını korkuyla çevirmişti. Meşale ışıklarında gözleri fal taşı gibi açılmıştı... Korkarak, ürkererek bakıyordu... Yüzü sapsarı kesilmişti...

Bol alevli, kadın kafilesi, çılgin kahkahalarla gittikçe yaklaştı ve tatlı bir şarap kokusu bütün dehlize doldu... Dağlar delisi:

— Sarhoşurlar, dedi... Bizi görmezler!...

Hepsi de bol ve pembe bir şalvar giymişlerdi. Bellerinden yukarısı çırpıplaktı... Ve tek göğüslerinin altında birer gümüş kemer vardı ve omuzlarından şalvara doğru ipek ipler uzanmıştı...

Kızgın ve dolu meşaleler altında vücutları bakır gibi parlıyor ve çılgin bir neşenin, zevkin namütenahiliği ile sallanıyorlardı...

(Arkası var)

Şimdiye kadar okuduğunuz en sürükleyici polis ve macera romanıdır .

Mayıs başında çıkıyor !

180 sayfa

Fiatı: 1 lira

NAT PINKERTON

BU SARI GIYANA BAK.. AMCAMI AVUCU. NUN İÇİNE ALMIŞ.. MİRASI KENDİNE Bİ. RAKTIRACAK. NE YAPALIM?

BU İŞİ SEN BA. NA BIRAK

AMCAM VASIYE. TİNİ DEĞİŞTİRDİ Mİ? BURADA NE İŞİN VAR?

HİÇBİR AVUKAT MÜŞTERİSİNİN SIRRINI ELE VER. MEZ..

AMCAMLA ARAMIZA GİRENİN VAY HALİNE... SARIŞIN, ESMER KİM OLURSA ONU... ONU

YAVAS GEL DEBORAH. PEŞİNDE DETEKTİF DOLASIYOR.

SİZE SÖZ VERİYORDUM. JAK VE JOE PLAK ŞİRKETİNE YERİNİZİ HABER VERMİYECEĞİM. SİZDE İLK FIRSAT. TA GELİN.

ŞİMDİ DÖNEYİM. MÜŞTERİLERİME SİZİ BULAMADIGIMI SÖYLEYİP GEKLERİNİ İADE EDEYİM.

İNSANLIĞINIZA HAY. RANIM MI. PINKERTON

HEY.. BAKAR MİSİNİZ.. SİZİN DETEKTİF OLDUĞUNUZU DUYDUM. BEN DEBORAH VAN DORPUM

DEBORAH VAN DORPUM

NİÇİN BURAYA GELDİNİZ? ÖĞRENMEK İSTİYORDUM. BİZİM RAHATLIĞI NE HAKLA BOZUYORSUNUZ? BİRDALAVERE NİZ Mİ VAR?

MISS LANE İÇİN GELDİM. YALNIZ HİSLERE KAPILMAYIN

BENİM HESABIMA ÇALIŞINIZ. BEN KÖR NELYÜSÜN TEK VARI. SİYİM İYİ PARAYERİM

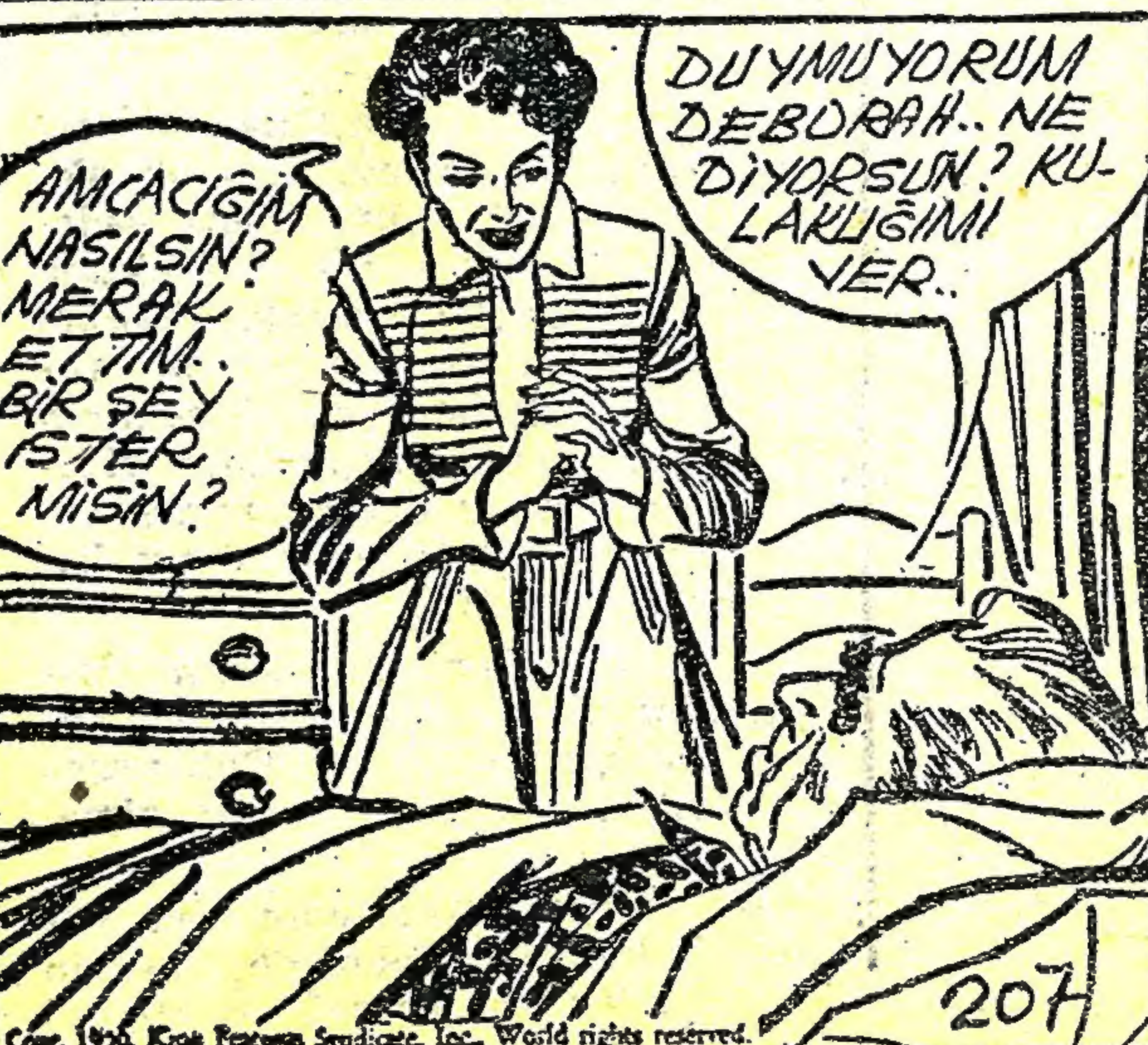
TABİİ BU MI. LANE ALEYHİNE. FAKAT KIZ SUÇSUZ..

DEPOL GİT BURADAN SEN ONUN ORTAĞISIN

VAY CANINA.. AMA VAHŞİ KARI. ZAVALLI MELODİ. BUNUNLA BAŞA ÇIKARMAZ.

DEBORAH VAN DORPUM

AMCACIĞIM NASILSIN? MERAK ETTİM. BİR ŞEY İSTER MİSİN?

DUYMUYORDUM DEBORAH.. NE DİYORSUN? KULAKLIĞIMI VER..

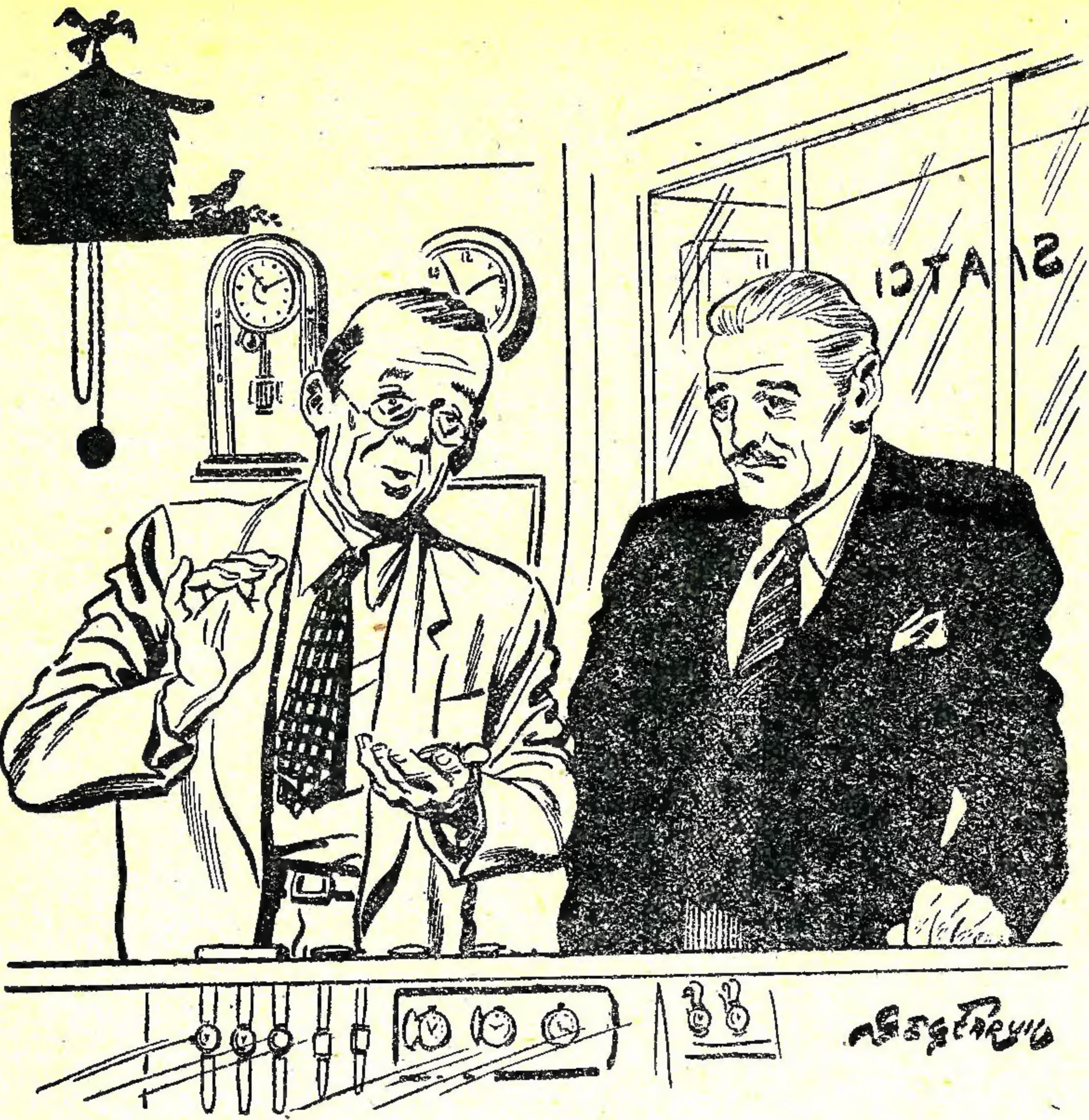
MORUGÜN SAĞIR OLDUĞUNU DA HEP UNUTURUM. İSTEDİĞİNİ YAPAYIM DA GÖZE GİREYİM.

MELODİ NEREDE? BANA SARKI SÖYLE. SİN.

HA ANLA. SİLDİ.. KIZ SARKI SÖYLETİYOR.. SU KULAKLIĞI SAKLIYAYIM GÖRSÜN

ARKASI VAR

Bir Çift İnci

Çok şık giyinmişti ve zarif bir görünüşü vardı. Kuyumcu dükkanından içeri girdiği zaman kendini:

— Baron Ducastle, diye tanıttı. Patron dükkanın arka tarafındaki yazıhanesinden alelacele fırlayıp hürmetkâr bir tavırla karşısına gelince ilâve etti:

— Bir siyah inci istiyorum; elinizde bulunanların en iyilerini çıkarın rica ederim.

Öyle her yerde eşine emsaline rastlanmayacak cinsten, fevkalâde nadide bir siyah inci çıkarıp önüne koydular. Kadifeden bir çıkıntının üzerinde bulunan kömür gibi kara ziynetten binlerce pırıltı fışkırıyor ve yerinden kımlatıldıkça bir sürü ışık oyunu hasıl ediyordu.

Baron onu uzun uzun muayene ettikten sonra:

— Alacağım, dedi, ne kadar istiyorsunuz?

Kuyumcunun istediği çok yüksek bir paraydı. Ama baron itiraz bile etmeksizin cüzdanını açtı ve banknot üzerine banknot koyarak fiyatını ödedi.

Altı ay sonra baron aynı kuyumcuya ikinci ziyaretini yaptığı

zaman gördüğü hüsnü kabul sonsuzdu. Bütün mağaza personeli pervane gibi etrafında döndüyordu.

— Aylar evvel sizden bir siyah inci almıştım, dedi, onu hatırlıyor musunuz?

Hatırlamaz olurlar mıydı? Ne baronu, ne de sattıkları siyah inciyi unutmuslardı... Baron devam etti:

— Onun bir eşini daha istiyorum. Ama sözlerime dikkat edin, herhangi bir siyah inci işimi görmez. Aynen bana evvelce sattığınızın eşi olacak veya ayırdedilme-yecek derecede ona benzeyecek... Bir hanıma onlardan küpe yaptıracağım. Aceleniz yok, nerelere bakmak gerekiyorsa bakın, arayın. Şubat ayında ben yine uğrarım.

Kuyumcu o günden itibaren, barona satmış olduğu siyah incinin bir eşini aramağa koyuldu. Şubat'ta barona bir siyah inci, gösterdi; bunu Mart ve Nisan aylarında iki inci daha takibetti. Fakat baron titizlik ediyor, hiçbirini beğenmiyordu. Kuyumcunun kendisini son ziyaretinde:

— Bunların hiçbirisi işime yaramaz, dedi. Halbuki bir aya kadar küpeleri bahsettiğim hanıma hediye (Arkası 14. sayfada)

Kırmızı bir Ford arabası içinde gelen müsterinin kılığına ve otomobilin temizliğine baktıktan sonra, Tonio da dahil hiçbir benzinci tongaya basmak üzere olduğu zehabına kapılmazdı doğrusu.

Hususinin sahibi benzin haznesinin ve bagaj mahallinin anah-tarlarını verdikten sonra,

— Depoyu tamamen doldurduktan başka arkadaki boş bidonların hepsine benzin koyacaksınız, demişti, yolum epeyce uzun.

Tonio benzin sayacından uzanan boruyu çekmiş ve müsterinin emirlerini yerine getirdikten sonra ön kapının yanına gelerek:

— Borcunuz yirmi iki dolar efendim, demişti.

Bunun üzerine yabancı, devetüyü paltosunun yakasından doğru elini sokmuş ve bir defterle bir dolma kalem çıkararak bir şeyler yazmış ve ancak o sıralarda Tonio'nun bir çek olduğunu anlıyabildiği kâğıdı kopartarak uzatmıştı.

— Bozuk param az ve bana lâzım, bunu alın!

Tonio çekin üzerinde yirmi iki yerine yirmi beş rakamını görünce pek memnun olmuş ve kâğıdı teşekkürlerle almıştı.

Bu memnuniyet, bankaya gidip de çekin sahte olduğunu öğrenesi-ye kadar devam etmişti.

Maamafih bundan sonra kimse Tonio'yu kandıramazdı.

— Şıkır şıkır dolarlardan veya banknotlardan başka şey kabul etmiyeceğim, diyor bir daha demiyordu.

Bir yaz gecesi Tonio istasyonun odasında pineklerken bir klâkson sesi onu kendine getirdi. Açık renk ve üstü açık bir spor otomobilin direksiyonunda bulunan adam sırarla klâksone basmaktaydı. Tonio yanına koştuğu zaman:

— Acelem var, dedi, çabuk depoya altı şişe benzin.

Tonio anahtarı kapıldığı gibi depo kapığını açtı ve benzin boşalttı. Sonra aynı süratle lâtik boruyu bırakıp kapığı kapattı ve otunun önüne koştu.

Burada onu pek soğuk bir manzara beklemekteydi. Arabanın sahibi bir çek defteri çıkarmış, elinde kalem Tonio'nun söyleyeceği rakamı yazmağa hazırlanıyordu. Maamafih o başka türlü konuştu:

— Maalesef çek kabul edemem.

— Çek kabul edemez misin, niye ama?

— Kabul edemem efendim, başıma türlü türlü işler geliyor.

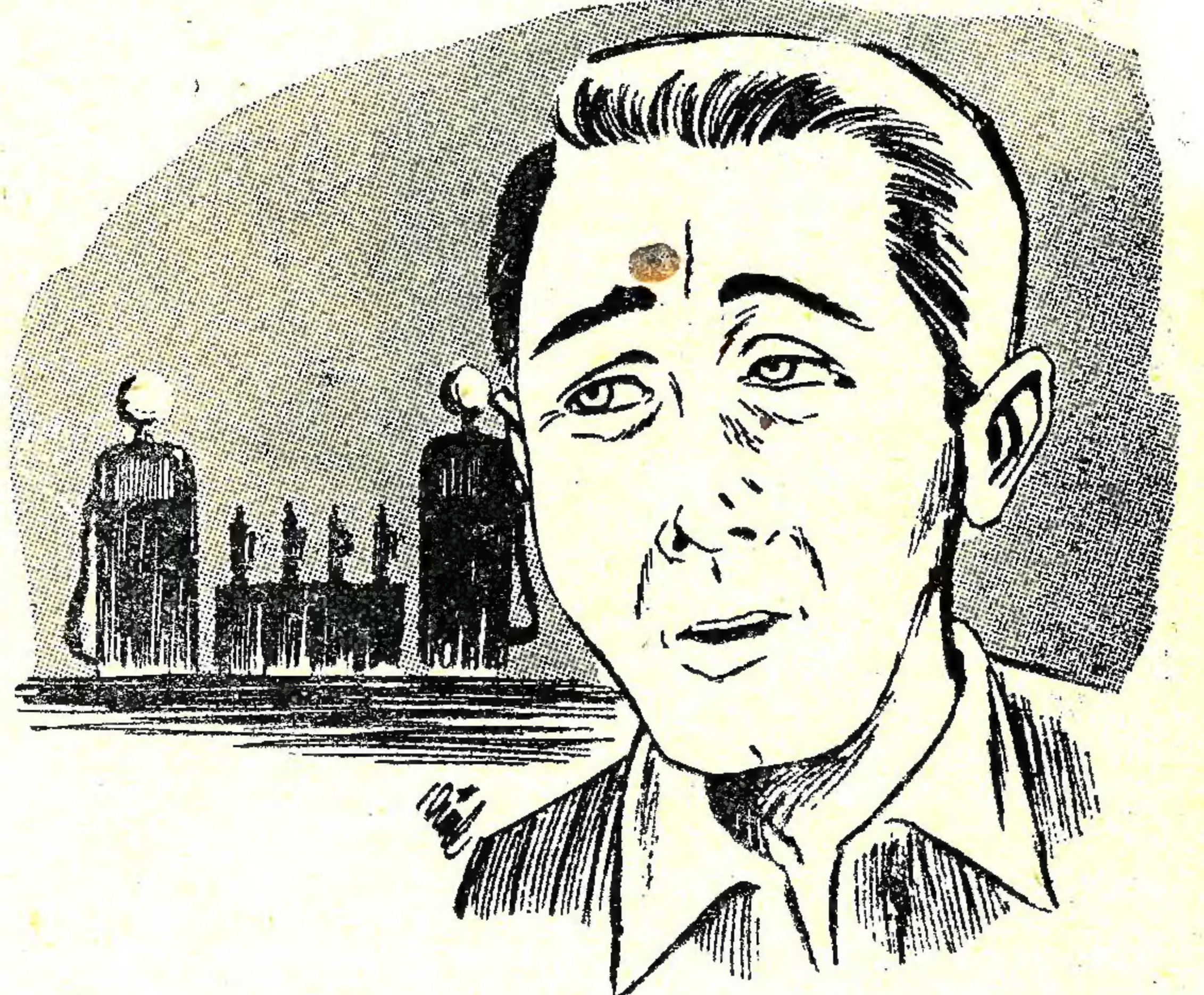
— Peki yanımda para yoksa ne yapayım?

— Vallahi orasını bilmem.

— Bilmezsün öyle mi?

Tonio, adamın elinde anı bir şekilde peyda oluveren tabancayı görünce şaşkına dönmüştü. Beriki emretti:

— Eller yukarı!

Tonio ellerini havaya kaldırdı. — Bana kasanın bulunduğu yeri göster!

..... Biraz sonra yabancı, kasada bulunan bütün paraları cebine indirmiş olduğu halde tekrar arabasına binmişti. Spor otomobilini harekete getirirken, ellerini birbirine bağlamış olduğu Tonio'ya:

— Mühim bir vurguna gidiyorum, dedi, ve burayı soymak aklımda fikrimde yoktu. Sana sadece bir sahte çek verip çekecektim. Ama onu kabul etmemekle kanımı beynime sıçrattım ve canını yakmak fikri aklıma geldi... Maamafih fena iş de olmadı değil hani! Küflü kasanda epey dolar varmış.

Sonra gaze basarak gecenin karanlığına karıştı.

Bu hâdise Tonio'nun aklını bütün başından aldı. Şimdi ne yapacağını hiç bilmiyor. Çek veren müşterilerin çekini alsın mı, almasın mı?

Bu mühim meselenin bir yolunu bulamadığı takdirde benzin bayiliğinden vazgeçeceğe benziyor.

Doktor Neri

Mario, oturmuş, yeni nesrolunmuş bir kitabı tetkik ediyordu. Kapının zili çalınca, aldırmadı; çünkü, hizmetçinin koşarak gittiğini duymuştu. Sokak kapısının açılması ile çalışma odası, kapısının açılması, bir olmuştu. Genç ve güzel bir kız, damdan düşer gibi içeri dalmıştı. Kimdi, neyin nesi idi? Mario, hayretle başını kaldırarak tanımadığı bu ziyaretçiye baktı. Genç ziyaretçi, telaşlı bir tavırla sordu:

— Doktor Neri sizsiniz değil mi? Karşıosundakinin tasdik makamında başını salladığını görünce aynı telaşlı tavırla sözlerine devam etti:

— Şu halde, bana yardım etmelisiniz... Büyük bir üzüntü içindeyim... Yalnız siz bana yardım edebilirsiniz...

Mario bazı genç kızların tanınmış ediplere âşık olduklarını, bu aşklarını bildirmek için en olmadık zamanlarda bu üstadları rahatsız ettik-

lerini duymuştu. Fakat kendisi gibi henüz meşhur olmamış bir edebiyatçının da başına aynı şeylerin geleceğini kat'iyyen akıl ve hayalinden geçirmemişti. Bu ateş dudaklı, şimşek bakışlı dilbere yaklaşarak, ellerini tuttu ve büyük bir şefkatle sordu:

— Bu üzüntünüzün sebebini öğrenebilir miyim?... Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim?...

Genç ziyaretçi de bu sözleri bekliyormuş ki. Mario sözünü ikmal eder etmez hemen elbisesinin eteğini tutarak büyük bir sür'atle soyunmağa başladı. Mario, şaşırıp kalmıştı. Bu şaşkınlıktan kurtulup da aman ne yapıyorsunuz demeye vakit bulamadan, genç kız soyunup bir kombinonla kalmıştı. Eliyle sağındaki iri bir morluğu göstererek:

Korkunç değil mi, dedi, dün kapının topuzuna çarpmıştım. Çürüyüp

morarmış. Hiç bir aç vermiyor ama... düşünün bir kere, yarın arkadaşlarla birlikte plaja gidecek ve ben de yeni yaptırdığım bikini mayomu giyecektim. Kolonya, krem sürdüm; soğuk ve ılık su ile masaj yaptım fakat hiç biri morluğu izale etmedi. Doktor bey yalnız siz buna bir çare bulabilirsiniz.

— "İmkânsız!..." diye Mario cevap verdi. Maalesef derdinize bir çare bulamam.

— Neden, bu morluğu hemen geçirmek bu kadar imkânsız mı?

— Belki değil ama, benim için imkânsızdır. Zira, ben, edebiyat doktoruyum. Sizin aradığınız tabib olan ağabeyim doktor Carlo Neri'dir. Kendisi bu apartmanın üçüncü katındadır. Yalnız dikkat edin ikinci katta bir doktor Neri daha vardır. Oda Ziraat doktoru olan kardeşim Gino Neri'dir.

YARASA

SURAYA BAK.. TAŞ DEĞİL.. BİR KAPI..

PEKİ NA.. SİL AÇA.. CAĞIZ YARASA?

POMAD O KADAR KOLAY GEÇTİ Kİ.. BİZİM DE GEÇME.. MEMİZE SEBEP YOK.. AMA YERİNİ BULMA

BULDUM.. İŞTE AÇILI.. YOR

OLDUĞUNUZ YERDE DURUN YOKSA SIKNERİRİM KIZIN BOĞAZINI.. BENİ YOLUM.. DAN ALIKOYMA YIN.

BIRAK.. BU HE.. RİFİN ŞAKASI YOK.. KIZI ÖL.. DÜRÜR..

LAF.. GÖZ GÖ.. RE GÖRE KAĞ.. MASINA RAZI MI OLACAĞIZ YANI..

YARASA AKILLI.. BAK HIÇ SES ÇIKARIYOR MU.. SEN DE ZIRLAMA VE.. LET.. AĞZIN BURNUNU DAĞITIRIM YOKSA.. HOŞRA KALIN..

DEFOLDU GİTTİ.. İNSAN DEĞİL Kİ HERİF BİR ÇEŞİT AZMAN.. ŞİMDİ BİR TELEFON BULUP HABER VERE.. LİM..

YA KIZI ÖLDÜ.. RÜB.. SE..

BU HERİF ADI BİR HAYDUT DEĞİL.. AZILI BİR KATİL.. İŞLER GİTTİKÇE ÇETİNLEŞİ.. YOR.. TELLİ.. KELİ OLUNDU

BU KAPI BLİSLERİN BODRUM KATINA AÇILI.. YOR

DUL BAYAN BLİS İLE OĞLUNU ŞİMDİYE KA.. DAR HIÇ HESABA KAT.. MADIK.. BELKİ ÇETE REİSİ ODU

HALA ONLARA RAST GELMEDİK.. HERHALDE HABER ALMIŞ.. LARDIR.. İŞ.. TE TELEFON

..YAYN YÜZEREK BİZE YETİŞ.. Tİ.. İŞLER YOLUNDA GİTTİ NEHİR POLİSİNE HABER VERİN POMAD, KIZLA BİRLİKTE KAĞT.. KIZI ÖLDÜRMESİNDEN KORK.. TUK.. BLİS Mİ? GALİBA.. ÇETE REİSİ O..

EYET.. SÖYLİ.. YEBİLİRSİN YARASA.. ÇETE REİSİ BENİM..

POLİSE BİZİ HA.. BER VERİRKEN YAKALADINI.. AR.. TIK HERŞEY BİT.. Tİ.. BU YORSUN İN TİYARİ TEY.. Kİ FİDİN NE OLUR..

UNUTMAYIN Kİ SÖYLEDİK.. LERNİZ PEK.. RCI SEYLER

BİR TEK SÖZ.. OĞLUM MA.. SUNDUR.. ONUN OLANBİTEN.. DEN HIÇ HABERİ YOKTUR TEK KUSURU BANA İNAN.. MASI VE BENİ KORU.. MAK İSTE.. MESİ.. DİR..

POLİS NEREDEYSE GELİR.. SÖYLEDİK.. LERİNİZİN TANKIRI ONA AIT BİR ŞEY.. OĞLUNUZ NEREDE?

ENDE.. AMA O SUÇSUZ DUR.. DİYORUM

ELLER YUKARI

ANNE OTOMOBİLİ.. SARIDA.. KAĞ KUR.. TUL.. BEN BUNLARI OYALARIM

MARTİN İN.. DİR O TABANCA.. YI..

ANNE.. KAYBE DECEK YAKİT YOK.. KAĞ KUR TUL..

MARTİN NE YAPTIĞI NIN FARKIN DA MİSİN? VERO TA.. BANCAYI..

BİRİSİ YARALAN.. MADAN BEN BU İŞİ HALLE.. DEYİM

RKA EDERİM ONUN KUSURU NA BAKMAYIN BENİ KORU.. MAK İSTEDİ

YOKSA SİZ MA.. ONU KORU.. MAĞA KALK.. TINIZ.. BUNU POLİSTE GÖRENİRİZ

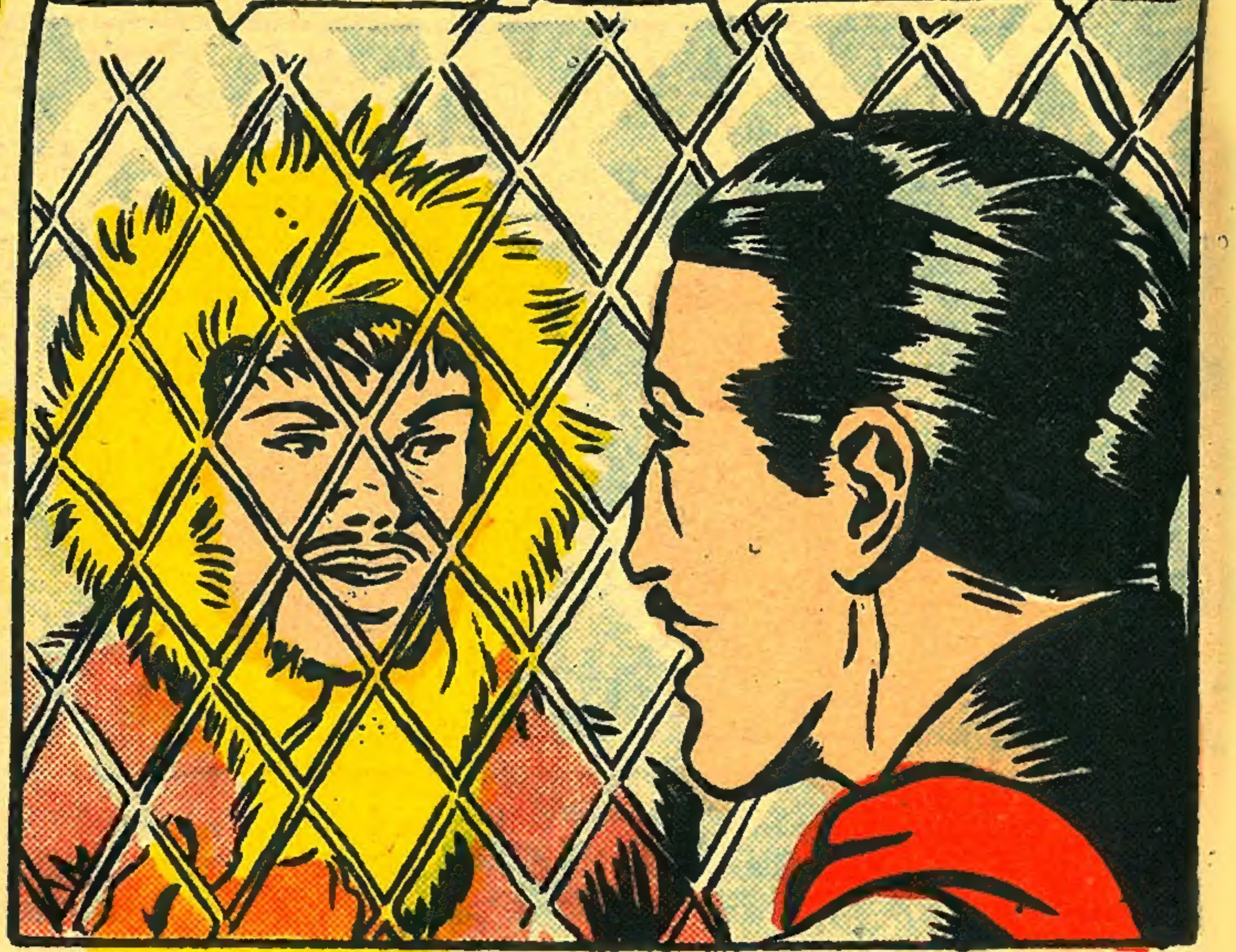
ARKASIVAR

MANDRAKE

VENÜS HAYVAN-
LAR BANGESİNE
UZAK ARZ SEYİ-
RESİNDEN SELEN
AÇI YIP ETİNSAN-
LARI SEYİR İÇİN
AAALI AKIN ETMEK
TEYDİ..

NEREDEYİZ..
DIŞARIDA BU
OYNAYAN NES-
NELER NEDİR
ANLIYAMIYO-
RUM..

VENÜS, YANI ZÜH-
RE SEYYARESİN-
DEYİZ. BUNLARDA
BURA HALKI.. YÜRÜ-
YEN VE DÜŞÜNEN
NEBAT İNSANLAR..

BEN BU ZERZAVAT-
LARI PARAM PARÇA
EDEBİLİRİM. AMA DÜN-
YAYA NASIL DÖNERİZ.

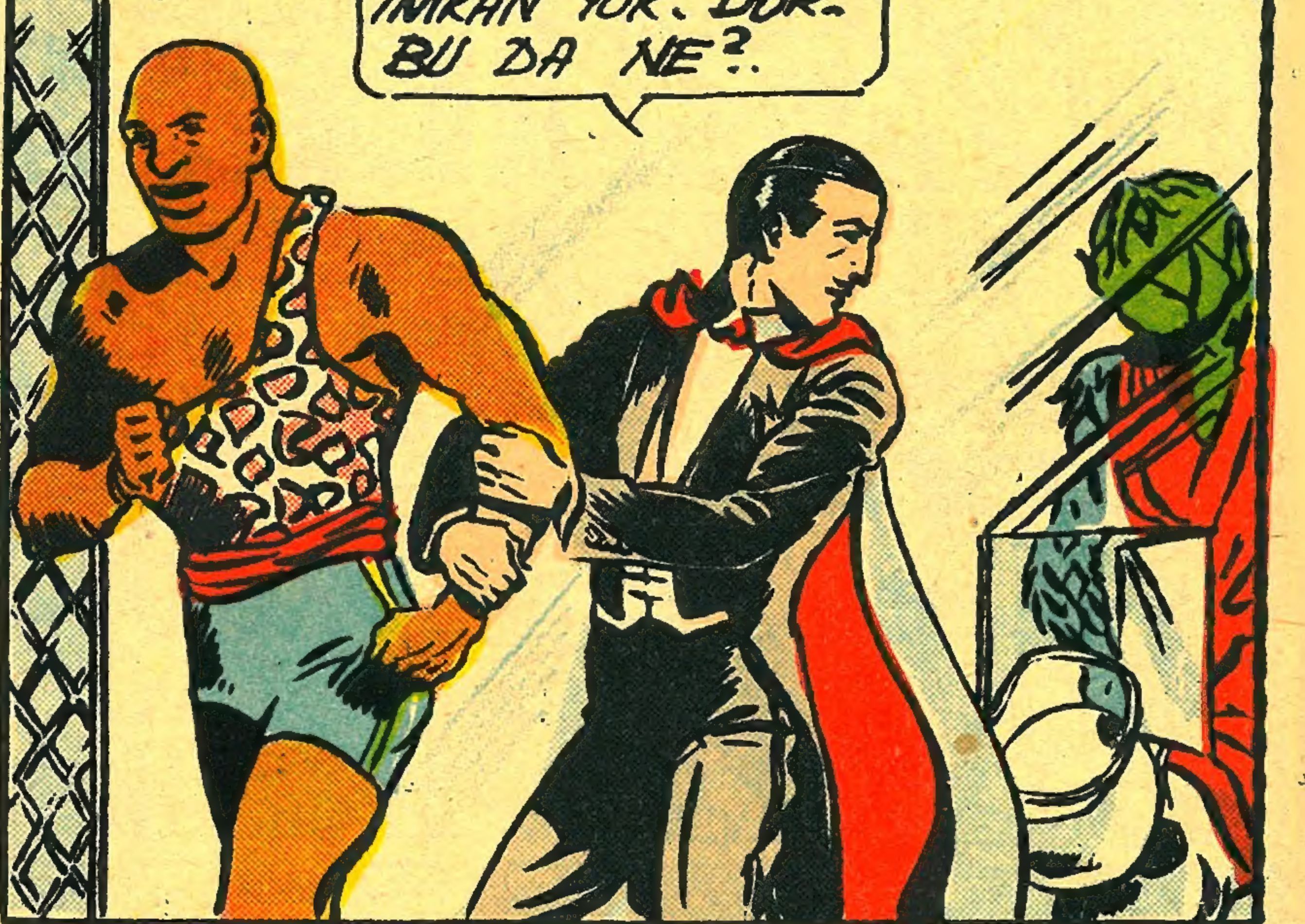
DÜNYAYLA ARAMIZDA
MİLYONLARCA KİLO-
METRE VAR. ORAYA
DÖNMİYİ AKLINDAN
FIKAR. YALNIZ ŞURA-
DAN BİR ÇIKSAK.

CAMLARI
KIRIP ÇIKI-
CAĞIM..

DUR APTULLAH..
DIŞARIDAKİ HAVA
BİZİ ZEHİRLER..
DIŞARI ÇIKMAMIZA
İMKAN YOK. DUR.
BU DA NE?..

HÜCREYE
İKİ TANE
CAM MİĞ-
FER VERİLDİ.

GALİBA İSTEDİĞİ-
MİZ OLUYOR. DI-
ŞARI ÇIKIYORUZ.

İÇERİ NEBATİ BİR ASKER
GİRDİ MİĞFERLERE Bİ-
RER OKSİJEN TÜPÜ EK-
LEDİ.

207

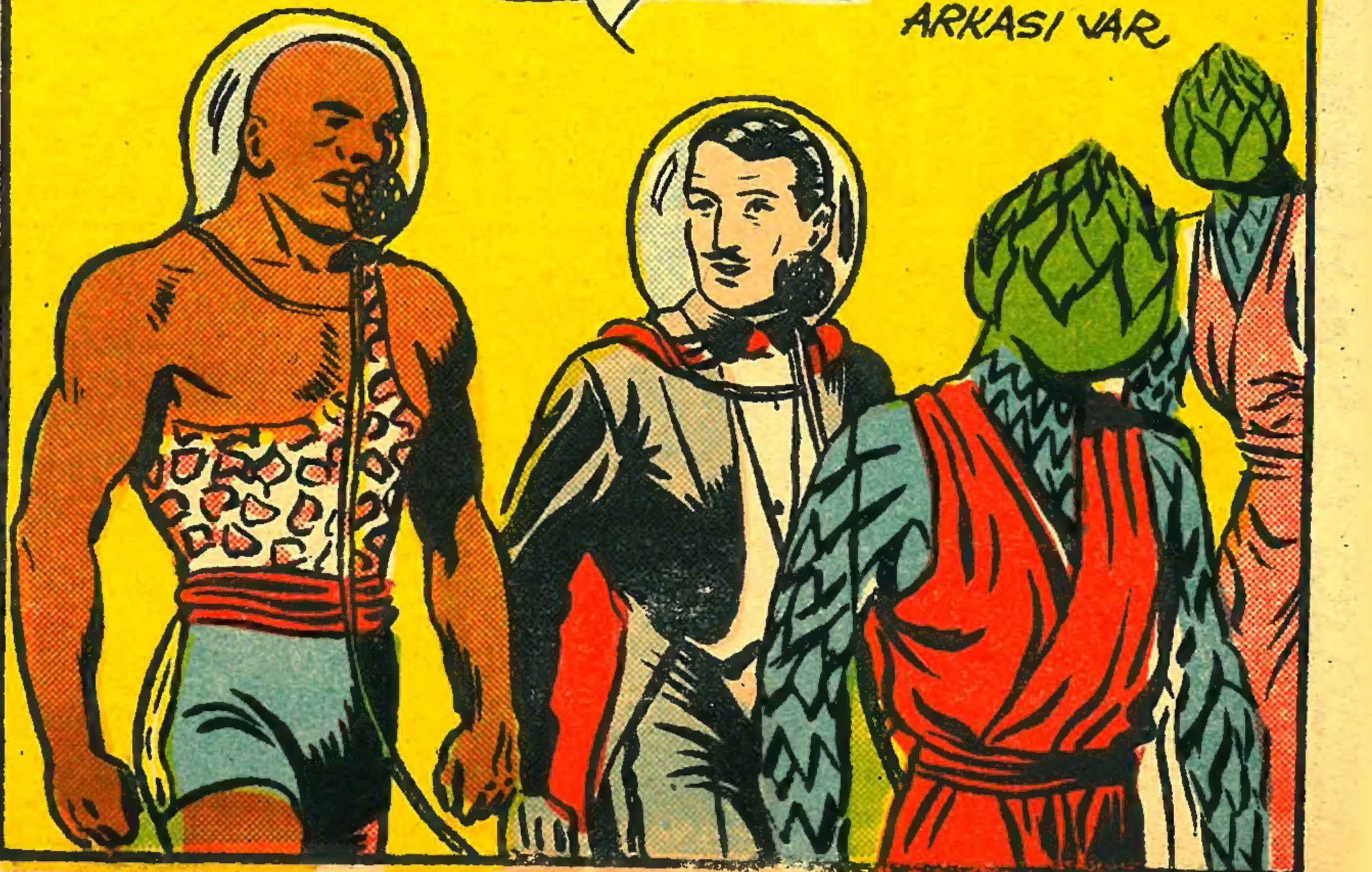

BAK.. BİZDEN
KORKUYORLAR

TABİİ, ONLA-
RIN NAZARIN
DA BİZ AÇI-
YIP CANAVAR-
LARIZ.

ASKERİN
PEŞİNDEN
GİTMEĞE
BAŞLADILAR.

ARKASI VAR.

Venedik Askları

MICHEL ZÉVACO'NUN MEŞHUR TARIHİ ROMANI

İMPERİ- YANIN ROLANDA' YAPTIĞI İTİRAF YÜZÜN- DEN DA- VILA'YLA ARALA- RINDA KAVGA ÇIKTI VE GENÇ KADIN KOCASINI ÖLDÜRDÜ.

EYET HERŞEY YOLUNDA. PARAYLA TUTTUĞUMUZ İNSANLAR SOKAKLARI AVAZELERİYLE ÇINLA- TIYORLAR. HALK NE YAP- TIĞINI BİLEMEDEN ON- LARA KATILIYOR. İMPERİ- YA ARTIK ELİMİZDE

ARTIK İHTİYAR KANDIA- NO BU SEFER YOLCU OLUR. OĞLUNA GELİNCE

OĞLUNU DA MI SEVMİYOR ONU DA MI İSTEMİYOR- SUNUZ SENYÖR?

NASIL ONU SEVEBİLİRİM BEMBO? BEN DE ÇILGINCA. LEONORE'Yİ SEVİYORUM.

BEMBO.. SENİN SA-
YENDE ŞU ROLAND'DAN
DA KURTULABİLİRSEM
BU İYİLİĞİNİ HIÇ UNUT.
MAM.. BEN GİDİ-
YORUM.. NERE-
DEYSE KONSEY
TOPLANIR.

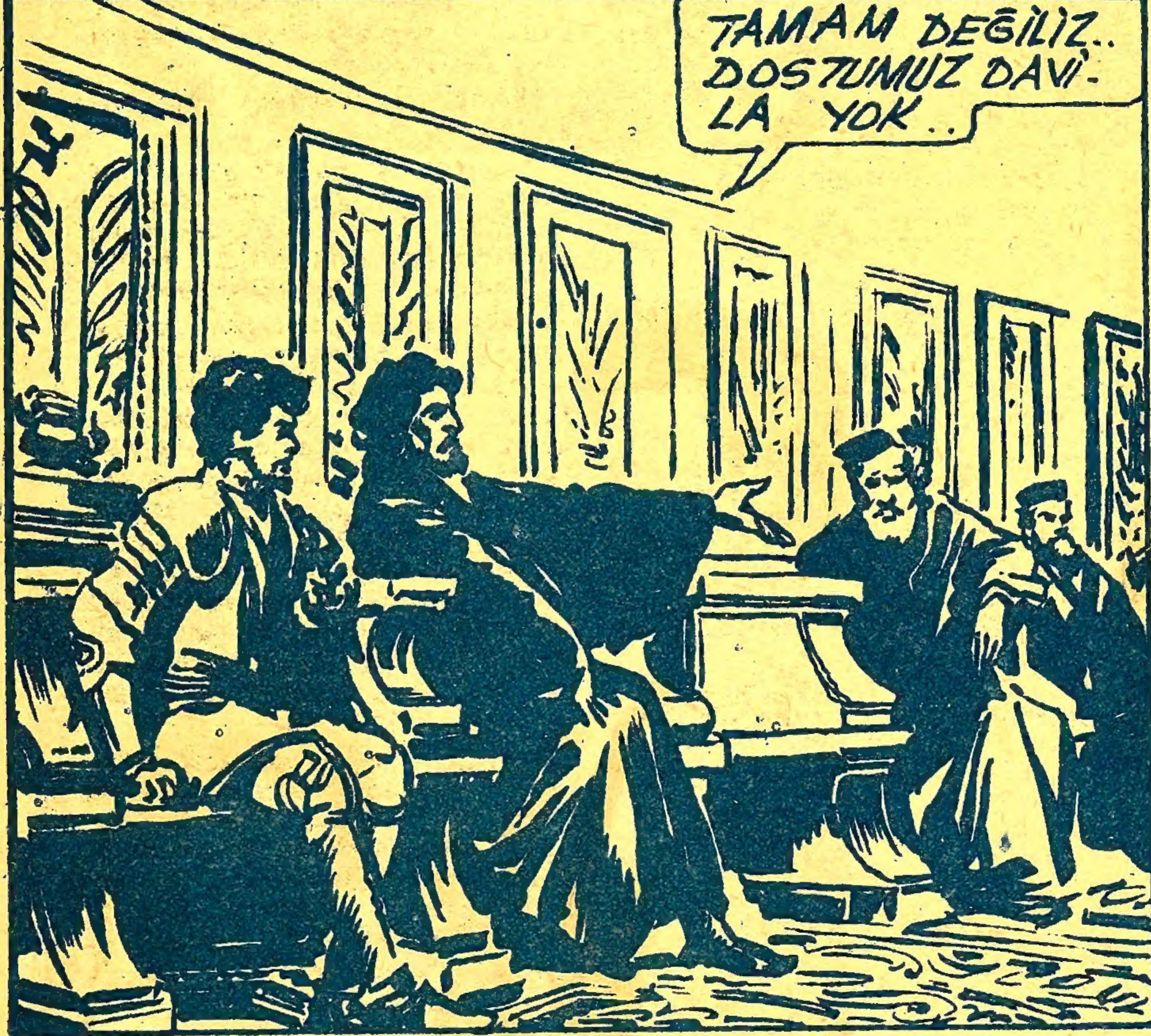
2/2

DOJ KANDİYANO'YU DEVİRMEK İSTEYENLERİN
KOMPLD KURANLARIN BAŞINDA DEVİRİN ENGİZİ-
TÖRÜ FOSKARI BULUNUYORDU.

KONSEYİ AĞMAK İÇİN
SENİ BEKLIYORDUK
DOSTUM.

TAMAM DEĞİLİZ..
DOSTUMUZ DAVİ-
LA YOK..

FOSKARI BÜYÜK YALANIN
MAALESEF DOS- KINIRDI
TUMUZ DAVILA ARTIK
TOPLANTILARIMIZA
İŞTİRAK EDEMEYE-
CEK CUMHURİYETİ-
MİZE KASDEDEN
KANDİYANONUN ÖLÜ-
TARAFINDAN ÖLDÜ-
RÜLDÜ.

SİZİ BURAYA BOŞUNA ÇAĞIRMA-
DIM. VAZİYET VAHİMDİR. HALK
HOŞNUTSUZLUĞUNU BAĞIRAP DU-
RUYOR.. DOSTUMUZ DAVILANIN
KATİLİ ROLAND'I İSTİYOR. CUMHU-
RİYETİMİZİ YARIN BU CANININ ELİ-
NE Mİ TESLİM EDECEĞİZ?

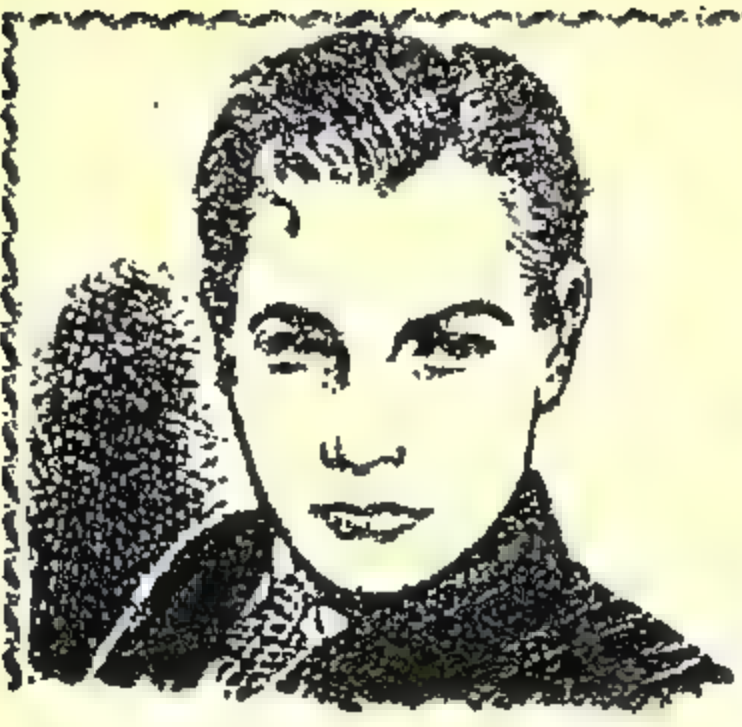
DAVILAYI
ROLAND'IN
ÖLDÜRDÜ.
GÜNÜ NE-
REDEN Bİ-
LİYORSUN?

CİNAYETİN TEK ŞAHİDİ
BURADA.. MADAM RİCA
EDERİM GÖRDÜKLE-
RİNİZİ ANLATIN..

207/2

ARKASI
VAR

BİR KADIN VURULDU!

Yazan: Kemalettin Tuğcu

No. 7

— Beni sizin vurmadığınızı anlamış bulunuyorum. Buna çok müteessir oldum. Fakat, daha sonra beni bir defa olsun aramadınız.

Adnan:

— Evet, dedi. Ben de kendi kendimle mücadele halindeyim.

— Bir türlü beni affedemiyorsunuz değil mi?

— Her şeyden sizi mesul görmekle beraber nihayet sizin de tesadüflerin ve zaafıların kurbanı olduğunuzu düşünüyorum. Buraya size bir teklifte bulunmağa geldim.

— Nasıl teklif?

— Elimde az da olsa, biriktirdiğim bir para var. Her gencin kalbinde bin türlü hayal ve ideal bulunur. Benimki büsbütün başka. Ben cemiyet içinde yükselmek, büyük paralar sahibi olmak, en güzel kızlardan birisiyle evlenmek, iş, şeref ve saadet sahibi olmağı düşünüyorum. Herkes gibi, her genç gibi düşünmeğe hakkım yok. Ben ancak küçük bir köy düşünüyorum. Küçük bir köy.

Adnanın yüzü kızarıyor, solu-yor, kirpikleri ıslanıyor, tekrar kuruyor, sesi sertleşiyor, sonra yalın bir hal alıyordu:

— Sizinle bu köye gidelim Samiye hanım. Fakir ve yoksul bir ailenin kerpiç evine misafir olalım. Bir iki gün içinde o köyün yakınlarında bir iki dönüm tarla satın alırız. Bu tarlanın bir köşesine kerpiçten bir evcik te biz kurarız. Biz de ekeriz, biz de biçeriz. Birkaç baş hayvan alır, onlardan istifade ederiz. Zamanla bir iki ağaç yetişir, bize gölge yapar. Köyden dostlar kazanırız. Orada tabiatla kucak kucağa hayat süreriz.

Samiye dikkatle dinliyor ve delikanlının yüzünden gözlerini ayırmıyordu. O, üzgün, sessiz ve cansız bir hal almıştı:

— Sizin de benim gibi bu büyük şehirden bir isteginiz yoksa, siz de bütün ümitlerinizi kaybedinizse benimle birlikte geliniz.

Samiye teker teker yaş taneleri yüzüne inerken:

— Siz genç değil misiniz? dedi.

— Ben mi? Hayır. Ben sadece tabii bir insanım ve tabiatı gitmek istiyorum. Şehir hayatı, şehir kanunları, medeniyet, her şey beni sıkıyor. İçimde öyle تنها bir köye karşı bir istek var. Ben kolu ve kanadı kırık bir insanım.

— Neye böyle düşünüyorsun Adnan, neye böyle yapıyorsun?

Kadın ona doğru sendeliyerek yürümüş ve ellerini onun omuzlarına koymuştu.

Delikanlı onun heyecanına sadece seyirci kalıyordu.

— Bana bunları sormanızdan, henüz şehir hayatında gözünüz olduğunuzu anlıyorum. Bana bir kalpten bir rabıtan bahsetmişsiniz. Eğer dedikleriniz hakikaten mevcutsa işte sizi tatmin edecek bir teklif.

— Ben, ben senin böyle bir hayata atılmana müsaade etmiyeceğim.

— Ben sizden müsaade istemeğe gelmedim. Ben sizi kendim gibi bedbaht sandım. İkimizin aynı kafada olduğumuzu vehmettim. Fakat siz işte başka türlü düşünüyorsunuz. Ben sizin düşüncelerinize uymıyacağım. Siz gelmeseniz de ben oraya gideceğim. Orada kedi isticaplarımla tek başıma kalacağım.

Şu beş, on gün içinde, benimle beraber yaşamağı bu şehir hayatına tercih ederseniz, çalıştığım yere bir haber gönderiniz. Gelir sizi alırım. Fakat tereddüt yüzünden geç kalıp ta beni orada bulamazsanız artık hiç aramayınız. Çünkü ben bu şehre bir daha asla dönmiyeceğim ve buradan ayrılırken gittiğim yeri kimseye söylemiyeceğim. İşte bu kadar Samiye hanım.

Adnan kapıyı açtı. Karşısında ihtiyarı gördü. Az daha ona çarpacaktı. Onun kendilerini dinlemiş olmasına asla ehemmiyet vermeden yürüdü. Kapıdan çıktı ve başını bir defa bile çevirmeden yürüyüp gitti.

— 10 —

O gece, hemen yola çıkacak gibi, diğer bütün işlerini bir tarafa bırakarak masasının başında düşünen Adnan kerpiçten bir ev planı yapmakla saatlerce oyalanmış, bir aralık tekrar parasını hesaplamıştı.

Ayın sonuna kadar olsun kal-

ması lâzımdı. İki bin üç yüz lirasının üstüne iki yüz daha koymuştu. Bir iki güne kadar beş yüze yakın bir para daha alacaktı. Demek üç bin lirası vardı. Odada geziniyor ve:

— Hiç olmazsa bir yıl tarladan bir şey beklenemez, diyordu. Ne yiyip içilecek? Sonra esya yok. Ah para, gözü kör olsun paranın.

Daha fazla kalamaz mıydı? Bunca sene kahrını çektiği şehirden hemen gitmeğe mecbur değildi a.

Plânlarını yeniden gözden geçirdi. Öteki köy evlerinden hiç farkı olmamalıydı. Yalnız, orada çok işine yarayacağı için bazı âletlere ihtiyacı vardı. Şehre muhtaç olmamak için bu âletlerin bir listesini yaptı. Ekip biçme ve hayvan bakımı hakkında bir iki kitaba da ihtiyacı vardı. Listeleri cebine soktu. Bundan sonra geçen günlerde çok sessiz fakat içinden heyecan dolup taşarken vakit geçirdi.

Döküm işleriyle durmadan uğraşıyordu. O zamana kadar yapmadığı para pazarlığı yapıyor, gündüz yemeklerini en ucuz tarafından yiyor ve paydos saatlerinde çelik âletler satan mağazaları dolaşıyor, marangoz, demirci âletleri alıyor ve akşam giderken evine götürüyordu.

Bunlar yavaş yavaş bir sandık dolusu esya haline geldi. Paranın beş yüz lirası bu âletlere verilmiş-

ti. Ziraat ve hayvan bakımı kitaplarını yatağında okuyor ve durup dururken heyecanlanıyordu.

Tunusbağına gidişinin haftasındaydı. Gündüz, postacı ona bir mektup getirdi. Mektubu cebine koydu. Açıp okumadı. Onu unutmak için daha fazla çalışıyor ve yalnızlıktan korkuyordu.

Akşam olmak bilmedi.

Nihayet, odasında tek başına kalınca mektubu açtı ve okudu.

«Benim senden başka kimsem yok. Bana en yakın sensin. Bütün bu soğukluğuna, bütün inat ve it-hamlarına rağmen benim suçsuz ve zavallı bir kadın, aldatılmış bir bedbaht olduğuma, bir gün inana-caksın.»

«Ben parlak ve zevkli bir hayatın saadet vaadeden ilk günlerinde, hülya ve ümitlerimin üstünden yerlere serildim. Çektiklerimi anlatmama ve kendimi müdafaaya müsaade etseydin bugün bana kollarını açar ve yegâne tesellim ve varlığım olan vücudunu gözlerimin önünden ayırmazdın»

«Ben bu dereceye kadar bed-

— Tenha bir köye çekilmek orada yaşamak istiyorum.

baht olmazdım. Beni bu hale sen getirdin. Benim yüzüme haykırdın. Bayıldığım zaman üstümden atlıyarak yürüyüp gittin. Merhametsizce beni cezalandırdın.»

«Şimdi تنها bir köye çekilmek istiyorsun. İnsanlardan, medeniyetten uzak yaşamak, tabiatın ortasında kalmak istiyorsun. Hayal tının mahvolması ve bu bedbinliğin beni helâk ediyor. Şimdi yeni bir ıstırap içindeyim. Seni bu düşünceden caydırmak isterim. Fakat mutlaka gideceksen bir gölgen gibi yanında bulunmak benim için en büyük bir zevk olur.»

«Kendi gençliğine, hayatına acı. Senin gibi binlerce insan yar. Hat-tâ içlerinde suçlular var. Fakat kollarını kabartarak dolaşıyorlar. Bir köy kadar sessiz ve تنها olan Tunusbağına gel. Orada biz bize yaşarız. Gündüzleri çalışır, akşam dönersin. Fakat mutlaka gitmeği kafana koydunsa bana giderken uğra. Seni takip edeceğim.»

Adnan hemen bir cevap yazdı. Ayın birinci günü, sabahın erken saatinde Tunusbağına geleceğini ve hemen yola çıkacaklarını bildirdi.

Tamam on gün vardı. İşleri bitirmek için bütün gayretiyle çalışıyordu. Numan Ustaya, kısa bir zaman için dışarıya gideceğini bil-

dirmiş ve ona göre hareket etmesi gerektiğini anlatmıştı. İhtiyarın yalvarırcasına söylediği sözlerle al-dırmadı.

Günler sıkı bir çalışma ile geçiyordu.

— 11 —

Adnan küçük ve gösterişsiz istasyonun anbarında iki bavulla bir ağır sandıktan ibaret eşyasını bırakmış, hemen oracıkta köyden aldığı bir kısırağa atlıyarak Kızıl-ırmak boyunca yola çıkmıştı.

Hâdiseler onun istediği gibi olmuyordu.

Tunusbağına gidince Samiye'yi ateş içinde yataarken görmüştü. Kadın, buna rağmen davranmış, onu takibe hazırlanmıştı. Fakat Adnan:

— İyi olmanızı beklerim, demişti. Ben gideyim. Sonra gelir sizi alırım.

Kadın çok ağladı. Delikanlı yemin etti.

Şimdi böyle yaptığına sevin-yordu. İsteddiği köyü bulmak düşündüğü kadar kolay değildi.

İlk geceyi bir köy odasında geçirdi. Kendisini yadırgayan köylüler bir hükümet memuru, bir tah-sildar sanıyorlardı. Bir iki kap yemek veriyorlardı.

Böyle arayış tamam bir hafta sürdü.

Nihayet, sırtını bir yamaca dayamış, beş on ağacı, bir iki kuyusu olan ve ovada Kızılırmakın sarı bir şerit gibi akıp gittiği görülen Karacaviran köyüne varmıştı.

Hepsi kerpiçten olan binalar yirmiyi bulmuyordu. Vaktiyle nâhiye merkezi olan bu köygeçiz sarma ve bakımsızlıktan ömrünü tüketmiş gibiydi. Köylüler Kızılırmakın kenarındaki bahçelerin mahsulü ile yaşıyorlardı. Pek az hayvan besliyorlardı. O akşam, odasında, muhtarla konuşan Adnan bu insanların haline acımişti. Onun hediye ettiği birkaç türlü marifeti olan bir çakı muhtarı tes-hir etti. Artık misafiri nasıl ağır-lıyacığını bilmiyordu.

Adnan niyetini ona açtı. Seyahatten maksadını söyledi. Muhtar başını önüne eğdi. Delikanlı:

— Benim elimden her türlü iş gelir, diyordu. Demirciyim. Bir köye yerleşmek istiyorum. Bir iki dönüm tarla, birkaç baş hayvan lâzım bana. Bir kerpiç dam da ben kurayım.

Renkten renge giren muhtar Süleyman ağa ihtiyar bir köylüyü çağırttı. Bu bin güçlüğü yürüyebilen köyün en ihtiyarı Dursun çavuştu. İhtiyarın iki oğlu varmış. Bunlar büyük şehirlere almışlar. Köyü bırakmışlar. Dursun Çavuşun başka kimsesi yokmuş. İyi bir müşteri çıkarsa tarlalarını satacakmış. Kendisi de oğullarının yanına gidecekmiş. Ertesi gün, bir kere tarlaları göstermeyi teklif ettiler.

Adnan aldatılmaktan korkuyordu. Geceyi düşünceler içinde geçirdi. Köyün yakınlarına kadar gelen çakallar ona bir kadının haykırma haykırma ağladığını hatırlatıyordu.

Gün yeni doğmuştu. Avluda bir eşek anırtısı ve konuşmalar duyuldu. Dursun çavuş kendisi siyah, burnu, göz etrafları krem rengi bir eşekle gelmişti. Muhtar da bir kısırak hazırlamıştı. Adnan indi. Boyun bağısını çoktan çıkarmış ve başına lâcivert bir kasket geçir-mişti. Yollarda toztoprak içinde kaldığı için bir köylü delikanlıdan farkı yoktu.

Çayını ayaküstü içti. Yolda muhtar:

(Arkası var)

BU HENDEK BERUT BEYNİN ADAMI.
ARI TARAFINDAN BİR TUZAK OLARAK
KAZILMIŞTI. ÇABUK AYAKA
KALKIN. EĞER VAK-
TİNDE DIŞARI ÇIK-
MAZSAK HALİMİZ
HARAPTIR.

39

ATMACA REİS

ATMACA REİS. TAYANININDE
ALDANMIŞ. MİSTİ
ŞİMDİ HEPSİNİ
KILIÇTAN GEÇİRİ-
RİZ OLUR BİTER.

ÇUKURU SİPER
YAPAN ATMACA
REİS VE ARKA.
DAŞLARI A TEŞE
BAŞLADI.

AÇTIKLARI ATEŞ TESİRİNİ GÖS-
TERDİ. ARAPLARIN BİRKİSMİ
ÖLDÜ. GERİ KALANLAR DÜRDÜLER

FAKAT BUNA VAKİT KALMADI
ATMACA REİSLE ARKADAŞLARI
TAKİBE BAŞLADILAR.

EĞER İLK HÜCUMU
PÜSKÜRTEBİLİRSEK
KURTULDUK DEMEK-
TİR.

BAŞLADI.
LAR

DOMUZZAR ÇOK
NİSANCIMISLAR
BU CEPHEDE HÜ-
CUM EDERİM.

GAYRET.
ŞUNLARI KILIÇ-
TAN GEÇİRECEM

TEMAS TEMİN EDİLİNCE
MÜTHİŞ BİR MÜCADELE BAŞLADI

NIHAYET TEK TÜK KALAN ARAP-
LAR DA İÇERİYE DOĞRU KAÇ-
MAGA BAŞLADILAR.

BİZDE
YARALI
VAR MI?

BEN.. FAKAT
MÜHİM
DEĞİL.

BEN DE BİR KOLU-
DAN YARALANDIM.
FAKAT YEMİN EDE-
RİM BU KANIM OKU-
TESİN KANIYLA TE-
LAFİ EDECEĞİM.

BU KABİL OLAMIYACAK
BAY MELVİN. SENİN
O MENHUS KONTES
HENDEKTE KALDI
GALİBA DA NALLARI
DİKTİ.

BÖYLESİ
DAHA İYİ.
BİZDEİŞİ-
MİZE Gİ-
DERİZ.

SAHİLE DOĞRU GİDER.
LERKEN KAÇAN ARAP-
LAR GERİ GELDİLER VE
ÇUKURUN BAŞINDA DÜ-
DULAR.

EN HAFİF CEZA-
MIZ KULAK KESİL-
MESİ. BİRİNİ OLSUN
YAKALIYABİL-
SEYDİK.

ARKASI VAR

Şaka

Yazan: M. YAMAN

Mesut bir adamdı. Etrafında, şunun bunun karısının hırpalığını duydukça kendi karısı Maidenin kıymetini daha çok biliyor ve yavaş yavaş huyunu değiştirerek eski kazaklığını bırakıyor ve ona iyi muamele ediyordu.

Bir iki yıl evveline kadar zehir gibi bir adamdı. Eve haydut gibi girer, bağırıp çağırır, paylıyacak bahaneler bulur, hiçbir şekilde memnun olmazdı. Karısı ondan çok çekmişti.

Fakat iyi bir aile evladı ve nihayet insafli bir erkekti. Karısının huylarını anlamış, kıymetini bilmiş, hele arkadaşlarının başına gelen felâketleri duydukça kendi kendine:

— Halt karıştırıyorsun Feyzi, demişti. Elin masum kızına eziyeti bırak.

Emniyet teessüs etti, evliliğin ilk hışmı geçti ve Feyzi de duruldu. Gittikçe barbarlığını indirdi ve nihayet yumuşak başlı bir adam haline geldi.

Açıktaki bir para geçmişti eline. Aklına ilk gelen şey karısına bir hediye almak oldu. Eski eziyetlerini haksızlıklarını tamir için öyle her zaman almadığı bir şey alması lâzımdı. Kapalıçarşıya çıktı. Kuyumcunun birisinde çok sanatkârane işlenmiş bir bilezik gördü. Yüz yirmi lirayı seve seve verdi. Bileziği bir de mahfazaya koydurttu ve eve geldi.

O gün cumartesiydi. Evde karısının akrabasından iki misafir vardı. Fevzi hediyeği hemen vermeyi muvafık bulmadı. Kendi kendisine:

— Dur, dedi. Yarın, bir aralık şuna bir oyun edeyim. Bana ihanet ettiğini söylüeyim, bakalım ne yapacak biçare. Sonra da hediyesini veririm.

Sabırsız bir adamdı. Gece uykusu kaçtı. Hava da pek sıcaktı. Kalktı bir sigara içti. Karısı uyanıp sordu:

— Ne var bey, neye oturuyorsun?

— Hiç, uykum kaçtı da.
Karısı üzüntülü bir haldeydi:
— Rahatsız filân değilsin ya...
— Değilim.
— Biraz durgunsun da...
— Bir şeyim yok. Sen uyumana bak.

— Fakat karısı da sabaha kadar uyumadı. Onun da uykusu kaçmıştı. Sabahleyin, kahvaltıda sonra yine yatak odasına çıkan Feyzi:
— Maide, dedi. Şu tabancamı versene.

Karısının rengi bir an içinde soldu:

— Ne yapacaksın Feyzi Bey?

— Canım ne yapılır.. Temizliyeceğim. Ne zamandır elime almadım. Namlısı karıncalanmıştır.

Kadın elleri titreye titreye şil-

tenin altından tabancayı çıkarttı ve büyük bir korku ile sezlongun üzerine koydu. Sonra da odadan savuştur.

Feyzi tabancasını boşalttı. Söktü. Namlıyı bir paçavra ile temizledi. Tekrar yerli yerine taktı ve aşağıda misafirlerle meşgul olan karısına seslendi.

Artık bileziği vermenin sırası gelmişti. Mahfazayı sakladığı yer-

den çıkartarak tabancanın kılıfının içine koydu ve bekledi.

Maide telaşla içeriye girdi:

— Buyur bey, dedi.

— Ne o, pek soluk soluğasın.

— Şey, merdivenleri çabuk çıktım da.

— Şuraya, karşıma otur bakalım.

— Tabancayı yerine koy da kalırayım.

— Yooo, onun daha işi var.

Kadının rengi kül gibi oldu. Daha pek gençti. Hem güzel kadındı doğrusu. Biçimli bacakları, tesirli gözleri, kuvvetli kalçalarıyla bir erkek hayatını pekâlâ doldurup onu başkalarına muhtaç etmezdi.

— Otursana Maide.

Kadın oturdu. Fena halde solu-

yordu. Gözü tabancadaydı. Bir aralık rengi kızardı. Gözlerinde pırıltılar belirdi. Sonra yine soldu.

Feyzi bir sigara yakmıştı. Gülmüştü:

(Arkası 14. sayfa)

NE FREDDİ NE WALKOT HEMEN
TESLİM OLACAK TIP DEĞİL
Dİ

MACERA PEŞİNDE

FAKAT ÇOKLUK
KARŞISINDA BİR
ŞEY YAPAMA.
DILAR. İKİSİ DE
KISKINRAK
YAKALANDI.

BU ADAMLAR
FREDDİYE DEĞİL
DE OTOMOBİLİNE
GÖZ DİKMİŞLERDİ

İŞTE TAM BU SİRADA
BİR TAYYARE SESİ DU-
YULDU. HEPSİ KULAK
KESİLDİLER

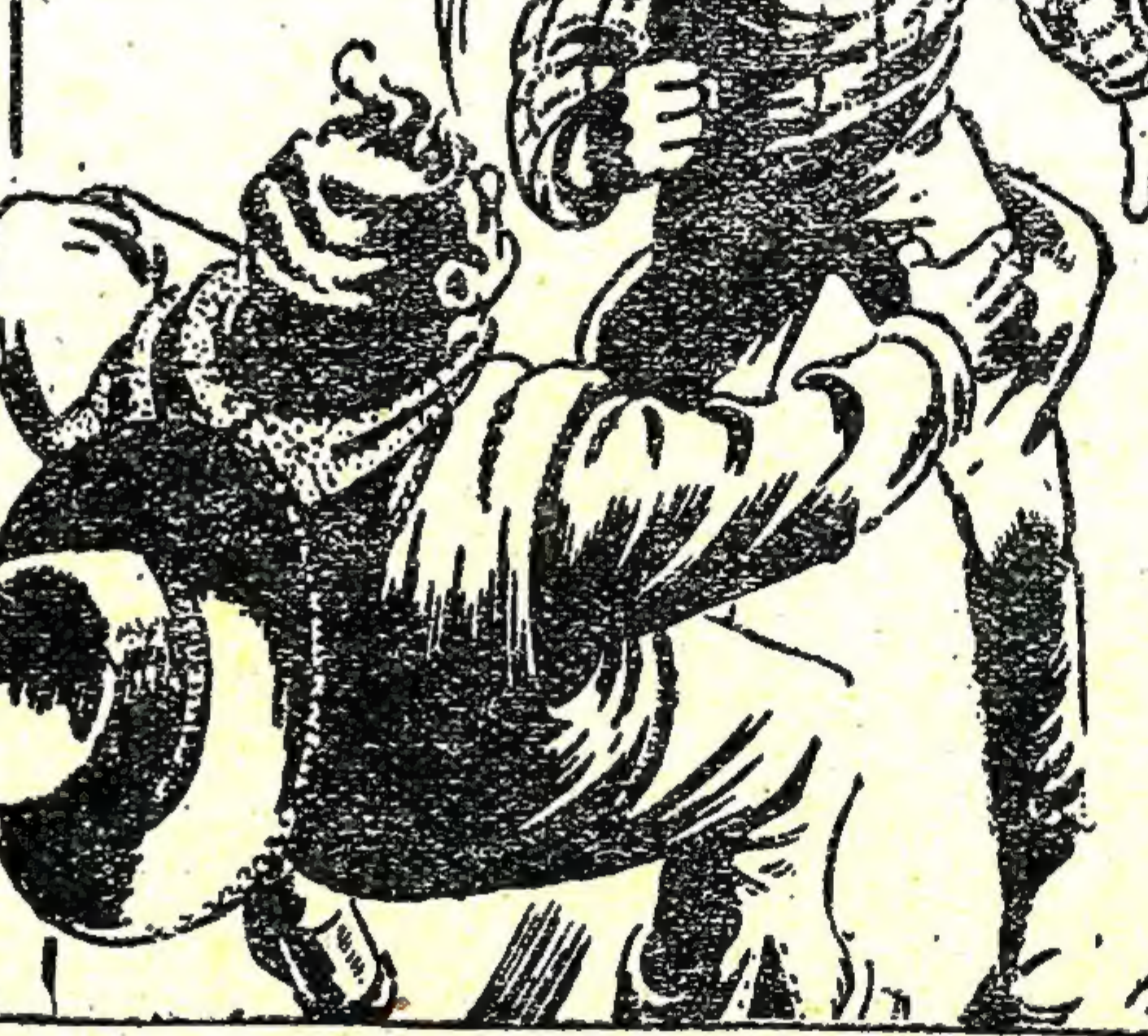

TONİ, FREDDİYLE WALKO-
TUN GECİKTİĞİNİ GÖRÜN-
CE TAYYAREYE ATLAMIS-
TI. İKİ YARIŞÇIYI ARAMAGA ÇE-
K-
MİŞTİ. DAĞDA IŞIKLAR
GÖRÜNCE ORAYA
YÖNELDİ

İLK YAKLAŞANIN
KAFASINI SÖKE-
RİM

TONİNİN TAYYARE
İLE GELMESİ İKİ
ARKADAŞA CESA-
RET VERMİŞTİ.
FREDDİ EN
YAKININDAKİ
HERİFE
BİR APAR.
KAT EK-
LEDİ.

WALKOT DA BİRİ.
SİNİN ENGE KÖKÜ
NE BİR SAMAR
İNDİR-
Dİ

HAYDUTLARIN ŞEFİ
TABANCASINI ÇEK-
Tİ FAKAT FREDDİ
TANI ZA-
MANINI.
DA

TONİ DE TAYYARE
İLE HÜCUM EDİNCE
HERİFLER KAÇ-
TILAR

ÂLİMİ BİR YUM-
RUKTA YERE
SERDİ. SİMSİKİ
BAĞLADI. KAPİYİ
KAPADI, DIŞARI
ÇIKTI. ANAHTA-
RI DA CEBİNE
ATTI.

8

GÜMÜŞ OK

KAPTAN KO-
MUTAN SI-
Zİ İSTİ-
YOR. BENİ
TAKİPEDİN.

GELİYORUM

KONTES HİMNE-
LİN SİZE VER-
DİĞİ VAZİFEDA
BİR YANLIŞLIK
OLMUŞ. BUR-
YA YANLIŞ BİR
SANDIK GE-
TİRMİŞSİ-
NİZ.

207

GÖKÜZÜL-
DÜM

BEN DE ÖYLE.. ŞİMDİ.
YE KADAR BU ADA-
DAN KİMSE SAĞ
ÇIKMADI. AMA Sİ-
Zİ BIRAKACAĞIM.
YALNIZ BİR ŞART
İLE. GÖRDÜKLE-
RİNİZİ KİMSEYE
SÖYLEMİYECE-
ĞİNİZE YEMİN EDİN..

YEMİN EDE-
RİM..

ARKAŞI
VAR

21-2

ŞAKA

(13. sayıdan devam)

— Şimdi sizinle küçük bir he-
sabımız var Maide Hanım, dedi.
Ben sizin galiba kocanızım. Siz de
benim karımsınız. Bugüne kadar
size kötü muamele ettiğim oldu
ama başka kadınlarla ihanet etme-
dim. Öyle değil mi?

Kadın ürperiyordu:

— Evet

— Bir aralık söylemiştim. Ben
ihaneti sevmem. Ne yaparım, ne de
yaptırırım. Yapılırsa er, geç anla-
rım. Böyle demedim miydi?

Kadın bayılacak gibiydi:

— Evet, dedi.

— Eeeee Maide Hanım. Şimdi

siz bana ihanetlerinizin hesabını
veriniz bakalım. Tabancayı temiz-
ledik, şimdi de namusumuzu te-
mizliyelim.

Karısının infiale ağlamasını
bekliyor ve kendi şakasını da azı-
cık eşekçe buluyordu. Fakat Maide
birden bire kendisini onun ayak-
larının ucuna attı. Etinden et kes-

mişler gibi ağlayıp yalvarmağa
başladı:

— Feyzi bey, Allahşkina affet.
Kıyma bana, ellerine benim kanı-
mı buluşturma Feyzi bey. Hepsini,
hepsini söyleyeceğim. Allah aşkına
affet. Zaten bir defacık. O da bir
arkadaş yüzünden. Allahşkina
affet.

BİR ÇİFT İNCİ

(6. sayıdan devam)

ye etmem lâzım. Anlıyorsunuz ya,
bir yıldönümü mevzubahis. Bü-
tün işiniz gücünüz bu olsun. Ne-
rede bulursanız ve fiyatı ne olur-
sa olsun, bana istediğim gibi bir
siyah inci getirin. Ötekinin üç-dört
misli para ödemeğe hazırım.

On beş gün sonra kuyumcu ba-
rona telefon etti:

— İstedığınız gibi bir inci bul-
dum. Bu defakini muhakkak be-
geneceksiniz.

Baron:

— Lüzumu kalmadı, artık inci
filân istemiyorum, diye cevap ver-
di sonra âhizeyi yerine astı.

İkinci bir siyah inciye hakikaten
ihtiyacı yoktu, çünkü birincisi ar-
tık elinde değildi. Onu, bir adamı
vasıtasıyla, almış olduğu kuyum-
cuya üç misli pahalı olarak sattır-
mış bulunuyordu.

Nakleden: Vahit Orgun

"A ndolusya" klübü New - York'-
un tanınmış iş adamlarının ve
Amerika'nın en zengin şah-
siyetlerinin devam ettiği bir
eğlence mahalli idi. Sevimli sinema
yıldızı, Caroline, Demirperde gerisin-
den kaçan mültecilere yardım mak-
sadiyle iane toplamağa gittiği bu
verden muazzam teberrular temin e-
decektir namusunu. Halbuki yanılmış-
tı.

Eğlenceleri için binlerce dolar sar-
fından kaçınmayan bu katı yürekli
iş adamları, hayır işleri için bir tek
dolar daha vermekten kaçınılmışlardı.
Fakat, Caroline, aldığı işi her ne ba-
hasına olursa olsun yapmadan mey-
danı terk edecek bir kadın değildi.
Bir müddet düşünüp tağındıktan son-
ra, bu katı yürekli para babalarına
keselerin ağzını açtırmanın çaresini
buldu. Orkestranın çaldığı kıvrak

rumba sona erer ermez, piste çıktı
ve Andolusya'daki müşterilere hita-
ben:

— Bayanlar, bayırlar! Şimdi, geliri
demirperde gerisinden kaçan mülte-
cilere ödemek maksadiyle, üzerim-
deki elbise ve çamaşırları teker te-
ker müzayedeye koyacağım, dedi. Her
açık arttırma sonunda, elbise ve ça-
maşırlarım yeni sahiplerine teslim
edilecektir.

Salondaki fısıltılardan, müşterile-
rin bu elbise ve çamaşır müzayedesini
fikirlerinden ziyadesiyle hoşlandıkları
anlaşıyordu. Sağda solda eski çap-
kımların "Oh!..." ve "Ah!..." çektik-
leri görülmüyordu. İçlerinden bir tane-
si dayanamıyarak sordu:

— Üzerinizdeki bütün çamaşırlar
açık arttırmaya konacak mı?

— Evet, hepsi müzayedeye kona-
cak; diye yıldız cevap verdi. Ve işe

üzerindeki elbiseden başladı. Elbise
kısa bir zamanda 500 dolara satılmış
ve Caroline, salondakilerin insanın i-
liklerine kadar nüfuz eden nazarları
önünde elbisesini çıkarıp yeni sahi-
bine teslim etmişti. Şimdi sıra kom-
binezonuna gelmişti. Sevimli yıldız,
üzerindeki pembe renkli ipekli kom-
binezonu gösterek:

— Şimdi bunu açık arttırmaya
koyuyorum, dedi. Var mı arttıran?
Bir dolar... Sizden iki mi?... Beş... on
dolar... kırk dolar... elli... yüzelli do-
lar...

Ve böylece Caroline'nin pembe i-
pekli kombinezonu da beş yüz dolara
ensesi yağlı bir iş adamının eline geç-
mişti. Caroline soyundukça, Anda-
lusya'dakilerin gözleri de fal taşı gi-
bi açıyordu.

Şimdi Caroline, herhangi bir gü-
zellik seçimindeki namzetler gibi bir
sütyen ve bir kilotla kalmıştı. Müs-
terilerin saatlerden beri bekledikleri
an nihayet gelip çatmıştı. Caroline,
üzerindeki sütyenle kilotu da müza-
yedeye koyacak ve sonra herkesin
gözü önünde soyunup bu çamaşırları
da yeni sahiplerine teslim edecekti.

Bir çok müşteriler, alkollü bula-
nık kafalarıyla az sonra seyredecekleri
manzarayı tahayyül ederlerken Car-
oline de son arttırmaya başlamıştı.
Uzun çekimlerden sonra bu bir ar-
şınlık bez parçası da on bin dolara
kalantor kılıklı bir müşterinin üye-
rinde kaldı.

Caroline, elini sütyeninin iplerine
atarak, salondaki bütün gözler aç
kurt gibi üzerine dikilmişti. Fakat
aksi bir tesadüf - daha doğrusu kur-
naz yıldız ile klüp sahibi arasında
vaki anlaşma - neticesinde elektrik-
ler kontak yapıp sönmüştü. Etrafta-
kiler, kibritlerini veya çakmaklarını
yakıp zülmət içinde kalan yıldız; ara-
yıp bulmağa vakit bulmadan elektrik-
ler tekrar yanıyordu. Fakat olan ol-
muş, Caroline üzerindeki elbiseyi çıkarıp
yanbaşında bulunduruğu kürk man-
tosuna bürünmüştü...

BİN BİR ROMAN

Her hafta pazar ve günleri çıkar

ayda 10 roman çıkar

10 KES KAYI

Antara 100 N. 30. 10. 10.

10. 10. 10. 10. 10. 10. 10. 10.

6 aylığı (25 sayı) 6

Sahibi: TAMSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden

CELAL DEMİRAY

Bastığı yer: TÜRKİYE BASIMEYİ

AŞK İHTİRASTIR

BÜTÜN VİAPETE KADINLARI TULEA.
NİN ACISINI PAYLAŞMAK İÇİN TOPLANDILAR

29/

TULEA KALKTI.. GÖZLERİNİN
YAŞI ARTIK İÇİNE AKIYORDU.
KİMSENİN DUYMIYACIĞI SÖZ-
LER MİRILDANIYORDU.

SEVGİLİ FRANK.. BENİ
TERKETMEN MÜM-
KÜN MÜ ?

TULEA ORMANA
DOĞRU YOL ALDI. AY
IŞIĞI VÜCUDUNU YIKA-
YORDU.

İLK BULUŞTUKLARI, İLK
TANIŞTIKLARI, İLK SEVİŞTİKLERİ
YERE GELDİ. FRANK'IN KOKUSUNU
ARADI.. UZUN ZAMAN SARHOŞ GİBİ DOLAŞTI.
EN SONUNDA BİHUŞ YERE SERİLDİ. TAM BİR
ÜMİTSİZLİĞE GÖMÜLMÜŞTÜ.

AMERİKAN TAYYARELERİ
TAM ZAMANINDA YETİŞMİŞ-
LER, JAPONLAR KAÇMIŞ, FRANK
MUHAKKAK BİR ÖLÜMDEN
KURTULMUŞTU.

HAYIR.. TAKA-
TİM YOK..
GİDE-
MİYİM
CE-
GİM

FRANK İNSAN ÜSTÜ BİR GAY-
RETLE ORMANDAN ÇIKMAK
İSTEDİ. FAKAT YERE YIKILDI.

ALLAHIM.. ÖLMEK
İSTENİYORUM..

FRANK ÖLMEMİŞTİ. JAPONLARIN
ATTIĞI KURŞUNLAR DELİKANLILIĞI
YARALANMIŞ FAKAT ÖLDÜRMEMİŞTİ.

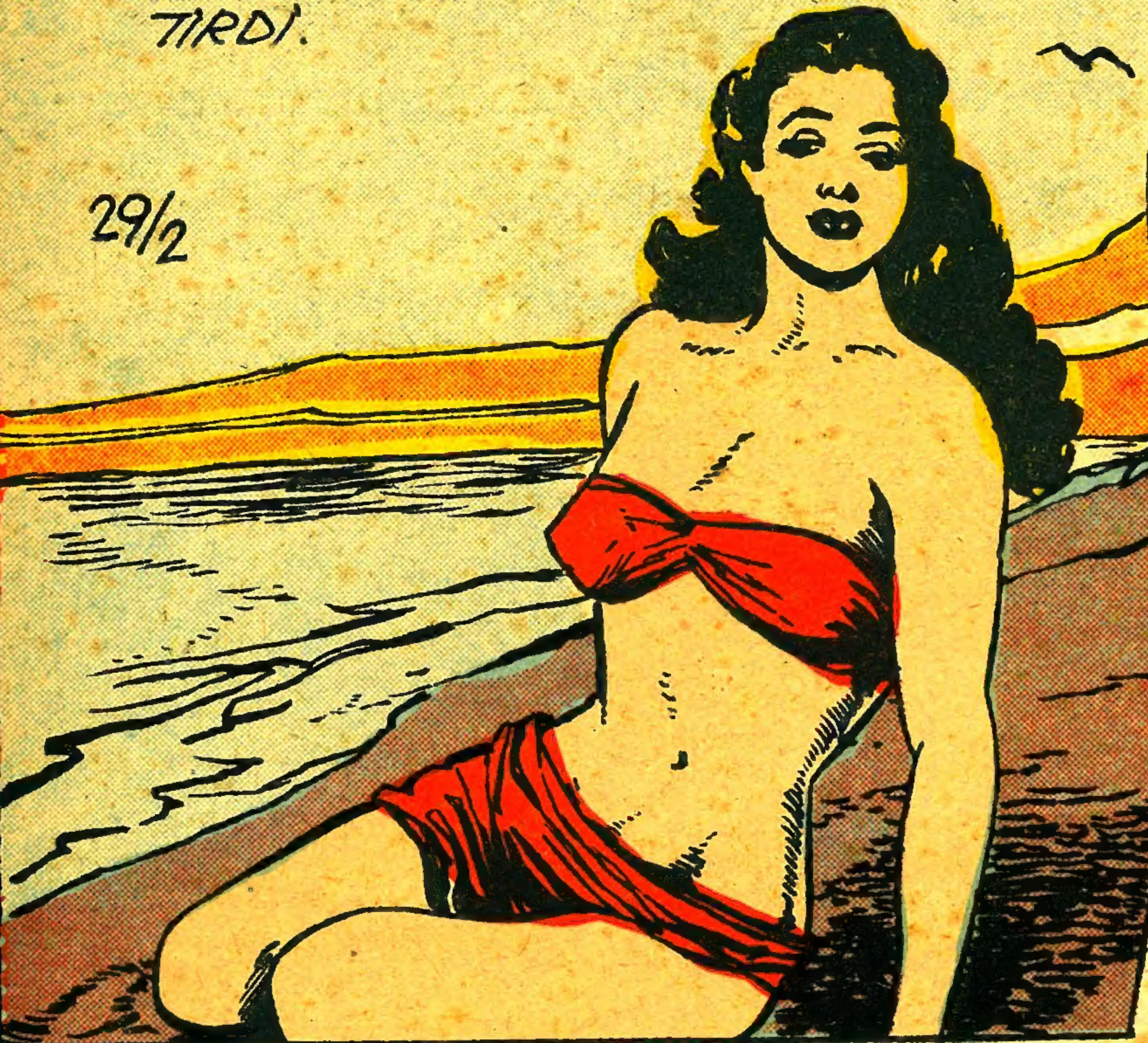
207/

BİNBİR ROMAN

KORKUNUĞ BİR ÜMİTSİZLİK
BAĞRINI YAKIYOR, TULEA
NE YAPACAĞINI BİLEMİ-
YORDU. GECENİN SERİNLİĞİ
BİRAZ AKLINI BAŞINA GE-
TİRDİ.

29/2

FRANKİ FRANKİ..
SEVGİLİ FRANK... BENİ
BÖYLE BIRAKIP GİDİNMİ-
VERECEK TİN ? SENİ
GÜLÜŞÜNÜ, AŞKINI NASIL
UNUTABİLİRİM. OH FRANK,
SENSİZ YAŞAYAMI YA-
CAĞIM...

TULEA OR-
MANI UZUN UZA.
DİYA DOLAŞTI. BİR
AĞACIN DİBİNDE YA TANI
FRANK'I GÖREMEDİ.
EN SONUNDA...

VE KARAR VERMİŞ BİR İNSAN
TAVRIYLA KALKTI.

VÜCUDUNU BUL-
MALIYIM.. VAHŞİ
HAYVANLAR PAR-
GALANASIN..

AY BUL-
LUTLARIN
ARASINDAN
SIYRILDIĞI
BİR SIRADA
TULEA YER-
DE FRANK'I
GÖRDÜ.

FRANK...
FRANK..
SEN MİSİN?

TULEA SEVGİLİSİNİN
BAŞINI KOLLA-
RININ ARASINA
ALDI.

FRANK..
YAŞIYORSUN..
İYİLEŞECEK..
SİN VE ARTIK
HIÇ AYRILMI-
YACAĞIZ..

ARKASI VAR

